

KAZATELSKÝ CYKLUS

PRAHA 2001

ÚVODNÍ SLOVO KE KAZATELSKÉMU CYKLU

Vážené sestry, vážení bratři,

otevřít se před námi další rok, čas nám daný pro hlásání a uskutečňování Boží lásky, jak nám ji zvěstuje Písmo svaté a především Ježíš Kristus, který je Cesta, Pravda i Život, pokud ho ovšem následujeme, slyšíme a podle jeho učení se snažíme poměřovat své myšlení i činy. Na této cestě následování bychom neměli zastírat, že býváme i společenství klopýtajících, nedoslýchavých a někdy i svévolných, jejichž vlastní vůle je tou nejnebezpečnější překážkou k uskutečňování království nebeského na této Zemi. Přes všechnu naši slabost a nedostatečnost by nemělo zapadnout poselství Církve čs. husitské ve víru informační exploze třetího tisíciletí.

Jsme povoláni k těžké službě. Je možné si ji ulehčit, je možné jí nedostát, je možné mlčky očekávat proměnu světa, v němž by bohoslužba nestála na okraji dění, služebníci Boží by nebyli přehlíženi jako muzejní exponáty a církev se nestala jen předmětem dozoru památkové péče. Být živou církví proto znamená hlásat světu živé svědectví křesťanské víry. Ať už přicházíme vhod či nevhod, svým životem a dílem přibližujeme milostiplnou přítomnost živého Boha ve společenství lásky a naděje, jak nám ji zvěstoval a zjevil Ježíš Kristus, v jehož jméno jsme byli tajuplně pokřtěni.

Tradice připisuje první evangelium Matoušovi Lévimu, výběřčímu daní, publikánovi, kterého Ježíš povolal do skupiny svých učedníků. (Mt 1,9-13; 10,3) Už církevní otcové přiznávali autorství prvního evangelia Nového zákona jednoznačně Matoušovi. Eusebius (asi r. 325) cituje Papiu (asi r. 100), podle něhož Matouš sestavil výroky Páně v aramejské řeči, které byly později překládány do řečtiny (Eusebius: Historie církve). Ireneus sto padesát let před Eusebiem prohlásil, že - Matouš vypracoval psané evangelium pro Židy v jejich vlastním dialektu, zatímco Petr a Pavel kázali v Římě a položili tam základy církve. (Ireneus: Proti heresi) Správnost tradice a otázka vzniku původního textu Matoušova evangelia je jistě předmětem dalšího zkoumání biblických badatelů. Pro vykladače a kazatele Božího slova je důležitý duchovní obsah; Evangelium podle Matouše dýchá atmosférou mesianismu a ukazuje čtenáři, jak Ježíš Nazaretský podle Písem proroků naplnil mesiášské poslání.

Matoušovo evangelium je evangelium církve. Slovo církev se neobjevuje v žád-

ném jiném evangeliu tak zřetelně jako zde. (Mt 16,18; 18,17). V obou případech hovoří Ježíš o církvi jako o instituci, která má být již brzy ustavena. A právě mladá a bojující církev nacházela od počátku v Matoušově evangeliu posilu a inspiraci ke svému dílu.

Koronou Matoušova evangelia je závěr poslední kapitoly, v níž se jedenáct apoštolů odebralo do Galileje, na horu, kterou jim Ježíš určil. Spatřili ho, klaněli se mu, ale někteří pochybovali. (Mt 28, 16n) Také učedníci 21. století se shromažďují podle vůle Boží a mohou být stíženi touhou vědět víc, nahlédnout hlouběji pod roušku času do věčnosti, zbavit se tíživé nejistoty, pochybností a rozporuplnosti. Nám všem proto také Ježíš připomíná - Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte je ve jméno Otce i Syna i Duchu svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.

Služme tedy poctivě a věrně Pastýři, který nás vyslal po cestách pozemského putování, na nichž prokazuje i nyní svou moc; služme poctivě a věrně Králi, který nám svěřil úkol hlásat všemu stvoření o blízkosti nebeského království, služme poctivě a věrně Beránkovi, který zachraňuje a obdarovává člověka v každé době a na každém místě přítomností své lásky.

Pán s Vámi!

ThDr. Jan Schwarz
přednosta naukového odboru
Ústřední rady Církve československé husitské

1. NEDĚLE ADVENTNÍ

Ač nechyběli ti, kteří nám ve starém roce zlovlně vyměnili směrovky, je počátek nového církevního roku přes všechna aktiva a pasiva náznakem adventního volání po návratu na cestu setkání s Pánem. Skutečná novost roku je podmíněna odhodlaným pohledem na sebe a do sebe, abychom v Jordáně smyli sebeklam, že za nic v ohledu nepevnosti míru ve světě nemůžeme. Právě mojžíšsko-jozuovský průchod vodami ukazuje, kudy se jde ke svobodě. Je nedělitelná stejně jako mír. Říše pokoje, svobody a spravedlivého míru nemůže být ani enklávou ani ostrovem uprostřed moře krve, slz, vzdechů a utrpení. Z Jordánu Křtitelova se vychází nutně na cestu všelidské solidarity, když nás z Jozuových rukou převezme Pán jako Kníže pokoje a dárce míru.

Vstup: Ex 13, 20-21

Tužby:

2. Abychom všichni cestou osobní svobody ke svobodě ve světě odhodlaně směřovali, ...

3. Abychom všichni cestou pokoje a míru vlastního spěchali usilovně k pokoji a míru ve světě, ...

Epištola: Joz 3, 14-17

Evangelium: Mt 3, 1-3

Obětování: Neh 9, 11-12

Požehnání: Ž 114

Modlitba:

Prosíme, svatý Bože náš, abychom se neztotožňovali s těmi, kdo zůstávají stranou všeho dějství kolem. Ať nejsme ani těmi, kdo nic nechťejí, o nic neusilují a všechno mají za marnost. Zbav nás nesvobody v našem rozhodování, oprostí nás od touhy po pokoji, který by současně nebyl pokojem druhých, ale dej nám dost síly k dílu sbratření v církvi, v národě i ve světě. Dopřej nám po kajicné koupeli jordánské požehnání a setkání s Králem skutečného a pravého pokoje - Ježíšem Kristem, který

2. NEDĚLE ADVENTNÍ

Mizící starosti o živobytí, doba bez stravovacích a ošacovacích problémů nezabavuje Jana Křtitele časovosti co do jeho způsobu života. Jednak by nám mělo stačit, že se lze uživit, jednak by nás mělo víc zaměstnávat, proč jsou na světě oblasti, kde se uživit nelze. Ti, jejichž „bohem je břicho“ a jejichž pracovní neschopností je opilá nestřídmost a móda jediným tématem konverzace, jsou zahanbujícími zjevy, které by bylo třeba uvidět u Jordánu a posléze v Jordánu, aby našli důstojný smysl života a cestu místo scestí. Je třeba se totiž obléknout janovsky, abychom se mohli obléknout v Ježíše Krista a představit církev ve skvoucím kmentu světeckých činů, jakože strava z kobytek je předkrmem předcházejícím chléb živý z nebe.

Vstup: Žd 13, 5

Tužby:

2. Abychom se všichni na příchod Páně s touhou kajícníků připravovali, ...

3. Aby starosti marné a zbytečné našemu setkání s Pánem nebránily, ...

Epištola: Za 13, 1-4

Evangelium: Mt 3, 4-6

Obětování: Ř 13, 11-14

Požehnání: Mt 6, 31-33

Modlitba:

Prosíme, Hospodine, Bože náš, o sílu k proměně svého pohledu na sebe i na všechno kolem. Dej, abychom našli smysl života ve službě daleko spíš než ve vlastnictví toho, co pomíjí. Dej nám vidět i do daleka, tam, kde ničeho není dost a přiblíž nám hlad a bídu těch, jimž máme být bližními. Pomož víře naší, abychom se účastně setkávali s těmi, kdo jakkoli trpí, tak, jako bychom se setkali s Pánem Ježíšem Kristem, který ...

3. NEDĚLE ADVENTNÍ

Církev ničení ani rozmanitá laická náboženská hnutí si nemohou být jisty před Božím hněvem. Farizejsko-saducejská jistota záchrany je důkladně pobořena u Jordánu, kde jde o viditelný převrat v životě jako znak připravenosti na mesiášský příchod k soudu. Jde-li v pokání o jaký návrat, tedy až k Abrahamovi a jeho poslušné víře, nekonečné lásce a nezklamatelne naději. Jde o motorickou sílu těchto ctností, nikoli o genealogický automatismus. V kritice Křtitelově lze spatřit náznak nového stvoření, zaslechnout náznak slova o novém Izraeli, což obě je v moci a milosti očekávaného Krista. Ještě je čas se chopit této reálné, nefantastické naděje.

Vstup: Ř 9, 6b-8

Tužby:

2. Aby oheň Ducha svatého nás všechny od ohně hněvu Božího uchránil, ...
3. Abychom všichni zpevněním své víry, rozmnožením své lásky a obživením své naděje příchod Páně připravovali, ...

Epištola: Ř 1, 18-25

Evangelium: Mt 3, 7-12

Obětování: Ř 2, 46-47

Požehnání: Ř 11, 19-24

Modlitba:

Prosíme, Otče náš nebeský, za život plný dobrého ovoce a užitečného zrna. Nedej, abychom byli vyhoštěni a vykořeneáni jako stromové neúžitečné a spáleni jako plevy, které nejsou k ničemu. Dej nám dočkat se po křtu pokání křtu Duchem svatým, dej nám, aby se naše srdce rozhořela a hořet nepřestala pro tvoji Pravdu ztělesněnou v Synu tvém Ježíši Kristu, který...

4. NEDĚLE ADVENTNÍ

Stačí jen dosadit do rodokmenu Ježíšova za jména starozákonní jména novodobá, ve kterých by nechyběla samozřejmě ani jména naše. To proto, že v dějinách Izraele byly sice abrahamovské špičky nábožensko-etické, ale daleko mnohem víc zjevů prozrazujících vůdčí postavení ve zvláštním lidu velmi nelegitimní a posláním církve neadekvátní. Dokonce i pohanský původ se objevil tak, jak se objevuje a nic z toho nenarušuje běh dějin. Ani Izraele, ani světa vůbec, dějin dávných i nedávných. To proto, že jeho ředitelem je původce zaslíbení a držitel moci, která láskou vede každou kroniku, každý životopis, všechny memoáry k Ježíši Kristu. Jestli v našem osobním a rodinném dějepise nastane chvíle, že nevíme, jak dál, jsme právě tehdy u poslední adventní neděle. Po všem, co zklamalo a po všech, kdo se neosvědčili (nás v to počítaje) přichází v pravý čas ten, který nezklame.

Vstup: Iz 11, 1

Tužby:

2. Aby se každý z nás věčných zaslíbení vírou oddanou a pevnou přidržel, ...
3. Aby nikdo z nás o pravdě zaslíbení Božích nikdy nepochyboval, ...

Epištola: Ř 4, 1-8

Evangelium: Mt 1, 1-17

Obětování: Mk 18, 35-36

Požehnání: Ř 4, 20-25

Modlitba:

Děkujeme, svatý Bože, že nám dáváš poznat své panství nad dějinami i nad historií života každého z nás. Kde by byl svět, kdybys ty nevládl nad jeho omyly, pády, hříchy a vzpourami! Kde bychom byli my, kdyby naše chyby měly konečnou platnost a kdybys ze scestí ty sám nás nepřivedl na cestu pravou! Děkujeme ti, že nad všemi lidskými plány stojí svrchovaně tvůj plán spásy, plán se světem a člověkem, že jsou uskutečňována tvoje zaslíbení v království tvého Syna Ježíše Krista, který ...

ŠTĚDRÝ DEN - VIGILIE HODU BOŽÍHO VÁNOČNÍHO

Po čtyřech týdnech adventního pokání přišel náš den, den Adama a Evy, den zázraku setkání s Bohem. Kdyby to nebyl den zázraku, byl by to den naší likvidace: bylo by totiž strašlivě zvěčněno naše odloučení od Boha. Zázrak je v tom, že v Ježíši Kristu Bůh škrtnl naši minulost a rozprostřel pro nás rajskou budoucnost. Slavně zaktualizoval (Achason) situaci, takže realizoval záchranu, kterou bychom měli za nemožnost, kdybychom zůstali u Jordánu a nešli do Betléma. Hora hříčů mezi námi a Bohem by ustavičně víc bránila navázání styku země s nebem, kdyby sám Bůh nezasáhl a v Ježíši Kristu neukázal dar své lásky: Bůh je s námi. V Ježíši Kristu se stalo právě to, co lidstvo potřebuje pro svou záchranu; aby přišel ten, kdo nepotřebuje pokání, ale ten, který se z Ducha svatého zrodil, Duchem svatým byl živ a Ducha svatého dal těm, na které vložil odpovědnost za svět a jeho lidstvo. Veliká odpovědnost, která se nemůže stát nezodpovědností, budou-li Vánoce vždy štědrým darováním z nebe.

Vstup: Iz 9, 2

Tužby:

2. Abychom všichni nebeským darem odpuštění a smíření obdarováni byli, ...
3. Abychom s Kristem sjednoceni, v této jednotě, Duchem posvěcené, až do konce setrvali, ...

Epištola: Iz 7, 1-17

Evangelium: Mt 1, 18-25

Obětování: Iz 11, 1-2

Požehnání: Mi 5, 1-2

Modlitba:

Bud', Bože, vždycky oslavován a navždy veleben a chválen za ten velký čin, který se jmenuje Ježíš Kristus a který znamená konec tvého hněvu a obdarování veliké odpouštějící lásky, neočekávatelného milosrdenství a úžasné pomoci z nebe prokázané nám hříšným pozemšťanům. Bud' pochválen, Bože lásky, že se ti zželelo nás, vyhnanců z ráje, otroků hříchu zaprodaných smrti a stal ses naším osvobozením, velikou možností naší slávy a naší věčnosti v Synu svém nejmilejším a našem prvorozeném bratru, Ježíši Kristu, který ...

HOD BOŽÍ VÁNOČNÍ

Příchod velikého Krále, který způsobí zlatý věk na zemi, není ve hvězdách, ale v evangeliu. Ježíš Kristus jako Král Boží říše znamená likvidaci zla, včetně pýchy, která brání před ním se sklonit v nejhlubší pokoře, vyznat jeho nadvládu lásky a svěřit se jeho pastýřskému vedení. Kde tento zlom nenastane, bude jen herodovský strach, bloudění a hledání ve tmách. Tříkrálové Krédo mluví tak o církvi, o světě a kupodivu v něm zaostává církev za tím světem, který se raduje radostí velikou, že mu „denice vzešla“, že objevil v chlévských jeslích slávu Boží, zatímco církevníkům k tomu nestačila ani katedrála, aby se mohli radovat, že jim v Ježíši Kristu Bůh nabízí své Světlo ze Světla a Život ze Života.

Vstup: Iz 60, 18-20;

Tužby:

2. Aby každému z nás do tmy bloudění, nejistot a tápání v Ježíši Kristu vzešlo světlo jistoty a bezpečnosti, ...
3. Abychom všichni v Kristu Ježíši Krále svého a Pastýře vyznávali slovem i životem,

Epištola: Iz 60, 1-7;

Evangelium: Mt 2, 1-12

Obětování: Ž 72, 8-11;

Požehnání: Zj 22, 16;

Modlitba:

Děkujeme ti a oslavujeme tě, Hospodine zástupů, za světlo, které jsi rozžal pro všechny, i za radost, kterou jsi dal těm, kdo marně hledali smysl a cíl svého života. Prosíme, abychom všichni ve světě i v církvi v pokoře odevzdali cele, ochotně jeden každý sám sebe před jeslemi betlémskými a dali se vést jako hvězdou nejspolehlivější orientace darovaným Vykupitelem naším Ježíšem Kristem, ...

PRVOMUČEDNÍKA ŠTĚPÁNA

Životní úděl a velkolepá osvoboditelská akce Mojžíše odpovídá tomu, co umocněně spatříme na Ježíši Kristu jako druhém Mojžíšovi a co už vánoční kréda vyznávají o trpícím, ale vítězícím Osvoboditeli ze zajetí smrti a otroctví hříchu. Stejně tak duel David: Goliáš je ohlášením vítězného souboje Mesiášova s tím Zlým, což opět vyznává evangelistova zpráva o dítěti Mariinu a Herodovi Velikém. Přes krvavou a hrůzyplnou spoušť, která nutně pokaždé vznikne znevážením a podceněním Ducha vpravdě královského, se vždy slavně naplní, co Bůh slíbil. A proto jen ti, kdo dožili a dotrpěli s Ježíšem Kristem, jenž vstoupil do pekel i na nebesa, uvidí i v hodinu smrti po statečném životě v Kristu i pro sebe nebesa otevřená.

Vstup: Ex 4, 18-19;

Tužby:

2. Aby nikomu z nás víra v Ježíše Krista jako trpícího Mesiáše a Osvoboditele našeho nechyběla, ...

3. Abychom všichni za nadějí ve skutečnost nemožného a nečekaného živi byli, ...

Epištola: Sk 7, 50 - 8, 2

Evangelium: Mt 2, 13-23

Obětování: Oz 11, 1

Požehnání: Jr 31, 15-17

Modlitba:

Děkujeme ti, Hospodine, Otče náš, za jistoty, jimiž ty v nás nahrazuješ každou beznaděj. Ty dáváš možnost bohatého života tam, kde jsme náchylní vidět nuzné živoření. Ty probouzíš radost tam, kde jsme ještě před chvílí plakali. Chválíme a velebíme tě za toho, jemuž jsi dal se narodit mezi námi hříšnými, aby za nás trpěl a zemřel, ale i žil byl a my s ním a v něm, v Osvoboditeli svém Ježíši Kristu, který ...

1. NEDELE PO NAROZENÍ PÁNĚ - RODINY PÁNĚ

Do radosti vpravdě vánoční patří božská překvapení z moci. Tam, kde už s ničím nepočítáme, protože se nám zdá situace dokonale beznadějnou, má pro nás Pán Bůh připravený takový důvod k novozákonnímu úžasu, že znovu otevíráme Starý zákon, který jsme s povzdechem a rezignací odložili. Mojžíš se nám ukáže ne jako postava toliko byvší, ale náповeď svobody v Duchu Kristově, Samson přestane být mýtem, ale proroctvím o životě Bohu plně zasvěceném, takže jeho nositel, jako ten shora, je Soudcem těch, kdo zůstanou „zdola“ i Záchranou těch zdola, kdo ho přijmou, aniž by jejich víře byla jeho „maličkovatost“ a „bláznovství“ překážkou. Jako z pařezu, od něhož se už nic nečeká, vyroste živná a plodná novost, tak, je-li tímto zázrakem Kristus, je možná i živá novost vyrostlá z každého, podle našeho zdání definitivně odumřelého života.

Vstup: Iz 53, 1-2

Tužby:

2. Abychom všichni z mocných divů vánočních živi byli, ...

3. Aby očekávání naše o všemohoucnost Lásky z nebe opřeno bylo, ...

Epištola: Sd 13, 1-7

Evangelium: Mt 2, 19-23

Obětování: J 1, 46-47

Požehnání: Žd 4, 14-18

Modlitba:

Děkujeme ti, Otče náš, za všechna radostná překvapení, vzešlá nám z moci tvé lásky k nám. Děkujeme ti, že jsme z naplnění proroctví směli získat jistotu, že je nesplnitelná pro naše síly, nevymyká se síle tvé, že to, v co podle lidských zkušeností nelze doufat, je u tebe už hotovým dílem lásky. Prosíme, aby vánoční velikost tvého zjevení ustavičně doprovázela naše uvěření a naši víru tak, aby rok ve Vánocích začínající byl rokem pokračujících radostných našich jistot. Abychom jej prožili v živém překvapení tvou mocí a Láskou, darovanou nám v Ježíši Kristu, který ...

SILVESTRA

V den všeobecného účtování nemůže ani církev, poslaná do světa, nekontrolovat, jakže obstála v minulém roce. I když ne pro svět, tedy pro ni zcela určitě to měl být rok viditelného a uctívaného Kristova majestátu, jehož mocné slovo se nevyhýbá žádné nouzi, vyplývající z našeho rozporu se Zákonem. Je důvod k pokání, že je toho třeba, ale je důvod k radosti, že Bůh v Ježíši Kristu nemyslí jen na nás, ale i na ty, kdo se domnívali, že se bez něho v pohanském sebevědomí obejdou, ale kleknou posléze s námi před Mocí, v níž důvěra bez skepse zajistí ono potřebné, mocně působící setkání s Láskou uzdravující a odpuštějící. A to dokonce takovým způsobem, že jeho božský zájem jakékoliv rozdíl činí bezpředmětnými a k pokání i odpuštění volá celý svět.

Vstup: Iz 49, 11-13

Tužby:

2. Abychom všichni za rok, který i nám uplynul do nenávratna, ve víře v moc a lásku nebeskou vděční byli, ...
3. Abychom všichni za provinění svá i bližních svých, za slabosti své i svých bratří darem svátostného pokání obdařeni byli, ...

Epištola: Iz 59, 12-21

Evangelium: Mt 8, 1-17

Obětování: Iz 53, 4-5

Požehnání: Ž 107, 1-15

Modlitba:

Prosíme, svatý Bože, v Ježíši Kristu zjevený a jako Otec všemohoucí lásky prokázáný, abys nám odpustil, že jsme neuměli tak mnohdy pokleknout před touto tvou svatostí a přijmout dar tvého božského milosrdenství ani dar zmocnění ukázat světu, jak vpravdě vypadá tvůj lid vyvolený a co všechno může vykonat pro svět, který jsi mu dal za pole působnosti povoláných, uzdravených a omilostněných Ježíšem Kristem, který ...

NOVÝ ROK

Novoroční rozhodování a předsevzetí jsou nezbytností pro každého, kdo životu přikládá vážnost a odpovědnost. K tomu si křesťan nehodlá další díl své cesty světem nijak usnadňovat pohodlnou zabydleností a výhradně na sebe soustředěným zájmem. Jinak by jeho život nebyla cesta. Tou cestou pak je mu Ježíš s evangeliem o království lásky, se zvěstí radostnou pro všechny lidi. Angažovanost a aktivita následovníků Kristových jako rybářů lidí je ovšem maximální, jde-li o imitatio Christi. Napodobit kněžsky velekněze, nazorejsky se připodobnit Božimu zasvěcení, s sebou nese radikální rozchod se vším, co je nečisté a smrtonosné. Jak také jinak, máme-li v nastávajícím roce infikovat světu jen zdraví a život!

Vstup: Ř 8, 6-9

Tužby:

2. Abychom se všichni na cestu novým rokem s čistotou velekněze v Duchu Kristově vydali, ...
3. Aby se každý z nás v příštím roce jako Bohu zasvěcený ustavičně osvědčoval, ...

Epištola: Lv 21, 1-12

Evangelium: Mt 8, 18-23

Obětování: Nu 6, 5-8

Požehnání: Žd 2, 17-18

Modlitba:

Prosíme, Otče náš, abys nás na nový díl naší životní cesty ty sám vystrojil pevným odhodláním a nesmlouvavou rozhodností orientovat se na Ježíši Kristu. Prosíme na cestu o roucho vpravdě velekněžské, aby náš život nebyl ničím jiným než věrným napodobením - v lásce, oběti i službě a trpělivosti - tvého Syna a našeho Bratra Ježíše Krista, který ...

2. NEDĚLE PO NAROZENÍ PÁNĚ

Křesťan ví, že mocné Boží zásahy do jeho života i do jeho společnosti nejsou dílem náhody. S touto jistotou vstupuje do neznáma nového roku a nebojí se. Je-li s ním Ježíš, je s ním Bůh a ten skrze svého Syna činí, co učinil na počátku: poručil pravdám a zkontroloval chaos. V takovéhle situaci je možno se bát pouze adamovsky. Totiž tehdy, když spolehne na někoho jiného než na toho, jehož vůlí je náš život, život smysluplný. Ježíšova slova a činy jasně dokazují, že Bůh ve svém věčném panství má v moci překonat smrt a všechny smrtící mocnosti a stejně tak dokazují, že tento Bůh je přítomen. Ustrašený křesťan kompromituje svou církev. Církev s divy božské Kristovy moci i počítá, i nad nimi žasne. Jsou ve slovech Páně i v jeho činech. Kéž by i naše slova a činy byly v nastávajícím roce jedno a totéž!

Vstup: Ž 29, 1-4

Tužby:

2. Aby uvěření naše se ve víru pevnou, trvalou a na moc Kristovu spolehnutou proměnila, ...
3. Abychom všichni svatý klid svého Pána i ve víru událostí nesnadných i hrozivých vírou si osvojit dovedli, ...

Epištola: Gn 1, 6-10

Evangelium: Mt 8, 23-27

Obětování: Ž 95, 1-5

Požehnání: Ž 93, 1-5

Modlitba:

Prosíme tě, Pane Ježíši Kriste, abys nás svým božským klidem i svou božskou mocí doprovázel po celý tento rok, který je před námi. Zbav nás strachu, obav a zděšení, ale přijmi nás na svou loď církve pravé, kde se nikdo nebojí a neleká, protože ty jsi s nimi. Učiň nám tu milost, že nebudeme naříkat ani na svou neschopnost, ani na své slabé síly, ale v důvěře a odevzdanosti a spolehnutí se dáme cele do tvé láskyplné moci v jistotě, že sláva a moc je tvá, moc a sláva našeho Zachránce, Ježíše Krista, ...

ZJEVENÍ PÁNĚ

Syn Boží se stal jedním z nás. Narodil se v těle, v těle žil, trpěl a umíral, takže uvěřit v Něho jako Spasitele, jako v projev Boží lásky k nám hříšným, je možno jen milostí zjevení. Neukáže-li nám Bůh na člověka Ježíše jako Krále, nikdo nás nepřesvědčí, že se právě na něm naplňují prorocká Písma. Můžeme postát za zvuků pastorel před betlémskými jeslemi jako před idylickým obrazem, stejně jako je možno se podívat moudrosti dvanáctiletého v chrámě nebo se pohoršovat nad Ježíšem jako soustolovníkem hříšníků a celníků či odvracet se od ztýraného a zkrvaveného odsouzence velikonočního. To vše dnes jako tenkrát. Ale je tu svobodná milost zjevení, kdy Otec ukáže, že právě on je jeho Syn a náš Král, na němž sice není nic, čeho bychom byli žádostivi, a přece je to právě ten Pomazaný Páně, na kterém spočinul Duch svatý docela jinak než na všech panovnících judsko-izraelské minulosti. Jeho kralování nebude konec.

Vstup: Ž 2, 7-8

Tužby:

2. Za dar zjevení Ježíše jako Krista, Spasitele a Vykupitele, ...
3. Aby se skrze svědectví církve všem dostalo daru milostivého zjevení a uvěření, ...

Epištola: Iz 42, 1-7

Evangelium: Mt 3, 13-17

Obětování: Mt 12, 18

Požehnání: Iz 11, 2

Modlitba:

Děkujeme, nebeský Otče náš, že jsi nás seznámil s nazaretským Ježíšem jako se svým Synem jediným a milovaným, kterého jsi poslal ve své nekonečné lásce, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl věčný život. Děkujeme, že přišel jako jeden z nás a přece nás i tak dokonale převýšil láskou své služby. Děkujeme, že jsme z tvé milosti směli uvěřit, že tento poslední z posledních a služebník všech je ten, na jehož moc se smíme spolehnout s naprostou důvěrou. Prosíme, abychom tuto neuvěřitelnou velikost uměli dosvědčit všem, kdo dosud nazaretského Ježíše nepoznali jako Krista, ...

1. NEDĚLE PO ZJEVENÍ PÁNĚ

Boží zjevení v Ježíši Kristu je milost, dar a svěřenství. Dostali jsme nejen proto, abychom měli, ale aby skrze nás měli i druzí. Ti budou mít ovšem jen tenkrát, uvidí-li na nás přesvědčivý souhlas učení a života, tj. podmaní-li je naše svědectví. Církev musí rezignovat na úspěch. Úspěchu se musíme vzdát i my sami, nemá-li kříž zjeveného a vyznávaného Krista mít charakter amuletu. Druhou stranou zjevení je uvěření. Stává se životním slohem, zvěstováním, vylučujícím a priori každou lidskou slávu. Všechno se může v církvi stát hříchem, není-li zacíleno ke slávě Boží v Ježíši Kristu. Žádná titulatura není v Boží církvi legitimní. Cokoli konáme v síle zjevení, konáme jako nástroje Učitele, Otce a Vůdce. V podstatě za žádný svůj skutečný úspěch v církvi nemůžeme. Musí nám stačit, že jsme sestrami a bratry. Není to málo, je-li nám prvorozeným bratrem Boží Syn.

Vstup: Sk 15, 7-11

Tužby:

2. Abychom všichni zjevením Ježíše Krista obohaceni život svůj proměnili ve službu bližním, ...

3. Aby všem nám důstojnost a velikost dětí Božích jako bratří a sester v církvi Kristově k radosti a uspokojení dostačovala, ...

Epištola: Ř 2, 11-24;

Evangelium: Mt 23, 1-12

Obětování: 1 Pt 5, 1-4

Požehnání: Sk 2, 12-13

Modlitba:

Děkujeme ti, svatý Bože náš, že se nám z tvé milosti dostalo zjevení Ježíše jako Krista, jako pravého Učitele, který jediný nás vede k tobě jako k našemu Otci. Prosíme, aby toto omilostnění bylo podnětem k živé církvi, ve které bychom obstáli bez výtky, že jiná je naše řeč a jiný náš život. Nedej, abychom spoléhali jen na svou výmluvnost, ale abychom přesvědčovali svou zbožností tichých, pokorných, obětavých a věrných nositelů radostné zvěsti svého bratra, Ježíše Krista, který ...

2. NEDĚLE PO ZJEVENÍ PÁNĚ

Ničím nenarušená radost je úkol a cíl. Než ho bude dosaženo, je na místě radovat se s radujícími a plakat s plačícími. Jeremiášský pláč Ježíšův nad Jeruzalémem nelze vynechat z imitatio christi, abychom nebyli obžalováni z lhostejnosti k tomu, že svět ve zlém leží. Fakt hříchu v sobě i mimo sebe nelze pouze konstatovat, jestliže přijmeme za pravdu, že odměnou za hřích je smrt. Lkající a plačící v tomto slzavém údolí nelze zaměňovat za bolestný a ufnukance. Jsou to lidé vysoce angažovaní, jimž na jejich apoštolských cestách leckde nebylo otevřeno a oni lkají nad nebezpečným odmítnutím Ježíše, na něhož jim Bůh ukázal ve světle zjevení. Nepodléhají pesimismu, protože vyhrává ten, jenž svým vyslancům setře každou slzu z očí.

Vstup: Lk 23, 27-28

Tužby:

2. Aby nikomu z nás hřích kdekoli a kýmkoli páchaný nebyl lhostejný, ...

3. Aby nám všem byl Duch svatý v pláči útěchou, ...

Epištola: Jr 13, 15-17

Evangelium: Mt 5, 4

Obětování: Lk 19, 41-44

Požehnání: Zj 5, 1-5

Modlitba:

Děkujeme, Hospodine, za zkušenost, že pláč obracíš v radost a že nás naše lítost nad hříchem nevede do izolace, ale nutí nás v moci Ducha svatého zasahovat všude tam, kde hrozí smrt. Prosíme, buď i nadále naším utěшитelem, neboť je toho mnoho, z čeho se ještě nemůžeme radovat, tak mnoho, že je hříchem skládat ruce do klína a neučinit nic pro záchranu těch, kdo ještě nepoznali Krista jako Spasitele, který ...

3. NEDĚLE PO ZJEVENÍ PÁNĚ

Vyznavači Ježíše jako zjeveného Krista se mohou ve světě, který je jejich apoštolským pracovištěm, orientovat jen na svého Pána. Proto v ohledu svých práv a nároků jsou bezprávní a nenároční, neboť jejich Pán přemohl svět právě tím, že byl tichý a pokorný v srdci. Neotevřel svých úst, ani když byl odmítnut v Samarii, ani když byl zatčen v Getsemanech, ani když stál před svými církevními a státními soudci. Abrahamovsky tichá poslušnost umocněná laskavostí golgotské modlitby dává svaté církvi blahoslavenství tichých v zemi. Tato země, je-li Božím svatořečením, je Kristova a je-li Kristova, je jeho dědictvím, svěřená až do svých posledních končin nadmíru odpovědné církvi. Satan nabízí to, co nemá. Bohu náleží veškerá země a on ji zaslubuje církvi tichých a laskavých.

Vstup: Iz 29, 17-21

Tužby:

2. Za církev mocnou svou tichostí, laskavostí a pokorou, ...
3. Abychom se všichni svých nároků a práv v tomto čase zřeknout dovedli, ...

Epištola: Oz 23, 1-11

Evangelium: Mt 5, 5

Obětování: Ex 19, 5-6

Požehnání: Ž 37, 7-11

Modlitba:

Děkujeme, Pane Ježíši Kriste, že jsi nám ukázal, jak se dobývá svět. Děkujeme ti za velikost v malosti a za slávu v ponížení. Litujeme, že jsme nejednou uplatňovali svá práva, ačkoliv nám v tomto světě žádná nepřísluší, a tak ohrožovali své panství nad světem nedostatkem trpělivé služby a pokorné tichosti. Prosíme, abychom se na svých cestách nikdy neuchýlili a šli oddaně a věrně za tichým Beránkem - Ježíšem Kristem, který ...

4. NEDĚLE PO ZJEVENÍ PÁNĚ

Bývá daleko snazší co nejpřesněji a nejhrošlivěji plnit ta církevní příkázání, která vzhledem k centrálním nárokům na Boží lid jsou pouhými podružnostmi. Ty mají jistě svoji důležitost, ale v centru naší pozornosti a respektu musí být grunt Božího zákona lásky. Obřadné sdělení Božích požadavků je nezanedbatelné, ale jejich plnění má primární význam v obecnosti Božího lidu. Být přesný v maličkostech a na veliké zapomínat, znamená žít bez Zjevení Páně. Znamená to žít nemilosrdný život uprostřed Božího milosrdenství, život nelaskavý obklopený Boží láskou, život váhavý k odpuštění ve světě, který Bůh poctil kolosální amnestií v Ježíši Kristu. Komu zákon Boží lásky nezasáhl srdce, ten hřeší sebeklamem dosti učiněným v rituálu i chrámových dávkách, jako by bylo možno neochotu srdce vykoupit studenou mincí.

Vstup: 1 J 5, 1-12

Tužby:

2. Aby nikdo z nás obřadem bez ducha a pravdy sám sebe neklamal a Boha klamat se neodvažoval, ...
3. Aby křesťanství naše bylo zjevením a uvěřením živeno a posilováno, ...

Epištola: Zj 3, 14-22

Evangelium: Mt 23, 23-24

Obětování: Am 5, 20-24

Požehnání: Mi 6, 6-8

Modlitba:

Odpusť nám, Hospodine, hřích naší církevní povrchnosti, jakou leckdy nahrazujeme pravdivost svého křesťanství. Nedej, abychom se utěšovali klamnými jistotami o spáse, kterou si lze získat vlastními silami a domnělými zásluhami. Buď ty sám naší jistotou a naším spolehnutím. Zjev se vždy znovu a promlouvej k nám ustavičně, aby v našem životě bylo stále méně toho, co je zdola a stále více, co je shora - podle slov Zjevitele tvého Ježíše Krista, který ...

5. NEDĚLE PO ZJEVENÍ PÁNĚ

Křesťanství je náboženstvím spásy jenom tenkrát, jestliže jeho zájem nelpí na obecných samozřejmostech. Církev jako ústav spásy má nárok na existenci jen jako obecnství zvláštního lidu. Vpravdě biblický život není vyčerpán službou kostelníků, ale naplněn věrohodným svědectvím královského kněžstva, toho mimořádného druhu lidí, jejichž působivou čistotou je čistota srdce osvětleného zjevením. Proto liturgické náčiní, chrámový inventář a péče o to obé právě jako samozřejmost nemůže zaujmout místo tak vynikající a překvapující nesamozřejmosti, jako je milost zjevení a uvěření, dar Slova, jímž Bůh sám očišťuje člověka. Chrámový rituál má sice své dočasné oprávnění, ale v církvi pročišťujícího, obnovujícího Slova nemá ritualismus místo.

Vstup: Ř 10, 8-10

Tužby:

2. Za srdce svá Slovem očištěná k životu pravé modlitby a pravé poslušnosti ve svobodě dětí Božích, ...

3. Za srdce svá Láskou nebeskou naplněná pro milování lidí účinné a bez pokrytectví, ...

Epištola: Sk 15, 1-12

Evangelium: Mt 23, 25-26;

Obětování: Ř 5, 1-5

Požehnání: Pj 21, 21

Modlitba:

Prosíme, Otče svatý, za div obdarování mocí tvého Slova, které nás jediné může z obřadníků učinit svatým kněžstvím. Prosíme, abychom ve svatém Duchu tvého Syna vyměnili plané církevníčení za živou, milující a svědeckou církevnost. Chraň nás obřadů bez tvého Ducha a bez tvého Slova. Necht' ve všech našich shromážděních, povinnostech i úkolech zaznívá skrze nás Slovo tvého Syna a našeho Bratra, Spasitele Ježíše Krista, který ...

6. NEDĚLE PO ZJEVENÍ PÁNĚ

Je veliká škoda, že i dnes může přijít nějaký Molière, aby nám postavil před oči Tartuffa (Svatouška), oslnujícího lidi svou zbožností, ale popuzujícího Pána Ježíše k hněvu. Je škoda, že zbožnost byla vyměněna za více méně pejorativní nábožnost, která se dostala i do etymologie. Dali jsme k tomu podnět disharmonií vyznání a života, kdy ústa mluví, o čem srdce neví, a nám více záleží na tom, co naši církevnosti řeknou lidé, než v čem má zalíbení Hospodin. Vyparáděně křesťanství i dnes už uchvátí málokoho, zatímco křesťanský civilismus je daleko svědečtější. Ve zjeveném křesťanství ani církev ani žádný její úd nemůže být srovnán s hrobem, který, jakkoliv vyzdobený, bude vždycky při krývkou mrtvolnosti, hniloby a smrti. Zbožní bezbožní stejně jako živí mrtví jsou zfalšováním evangelia toho, který se zjevil jako Pravda, jako Život ze Života a který dává pramálo důvodů k satíře. Vyznavač toho, kterého si dosud nikdo nedovolil zesměšnit ani v dramatu ani kdekoliv jinde, by nikdy neměl být satirikům vděčným motivem.

Vstup: 1 Te 1, 2-7

Tužby:

2. Abychom všichni přijetím daru zjevení v Ježíši Kristu svítili pravdivostí života vždycky a všude, ...

3. Aby se církev naše pouhým zdáním života svých údů nikdy nespokojovala, ...

Epištola: Zj 2, 1-7

Evangelium: Mt 23, 27-28

Obětování: Ž 139, 23-24

Požehnání: Ž 143, 7-8

Modlitba:

Prosíme, Hospodine, aby ani ten nejmenší díl církve se nikdy nepodobal hrobu skrývajícímu odumření, marnost a prohru v životním zápase. Způsob svou milostí jednotu činu, slova i smýšlení našeho. Dej našemu křesťanství tobě líbeznou vůni pravdivosti, aby naše církevnost nečpěla neupřímností a falší, ale zářila svou vnitřní čistotou. Chraň nás mocí svého Ducha, abychom nepromarnili darovanou milost zjevení tvého v tvém Synu Ježíši Kristu, ani aby se naše uvěření neztratilo ve slovech a činech, které by byly popřením Syna tvého co Pána a Krista, který ...

7. NEDĚLE PO ZJEVENÍ PÁNĚ

Zjevení Páně jako Spasitele a Vykupitele je světlem, které jako rentgenem odhaluje pokřiveniny a deformace i tam, kde zdánlivě to s námi vypadá dobře. Ani obecný ani církevní život se neobejde bez uctivých ceremoniálů vůči velikým lidem minulosti. Zjevení toho, jenž už od dětství stál v konfliktu se ztrnulou teologií a ztuhlým ritualismem, prokazuje, že utrpení bude pokračovat tím jistěji, čím jistější bude přechod od prorokujících k prorokovanému. Oslavení proroci jsou svým údělem, který jim připravila církev, trvalými proroky Golgoty. Ten, kdo tam dotrpfel, aby proroky a zákon naplnil, sotva bude vpravdě oslaven někým jiným, než svým nebeským Otcem. K této oslavě se může církev připojit jen stranou ozdobených oltářních sarkofágů, životním konsensem s evangeliem toho, jenž přišel i přijde i s rukama probitýma jako Vítěz.

Vstup: Mt 5, 11-12

Tužby:

2. Abychom všichni oslavy Ježíše jako trpícího Spasitele schopni byli, ...
3. Aby nikdo v Boží církvi v nevěru a rouhání, neúctu a neposlušnost neklesal, ...

Epištola: 2 K 11, 1-6;

Evangelium: Mt 23, 29-32

Obětování: Mt 13, 57-58

Požehnání: J 12, 26-28

Modlitba:

Dej nám i celé naší církvi takovou známost svého Syna, Hospodine, abychom se nemohli spokojit modlitbou svých rtů s obřadem bez srdce. Necht' vejde tvůj Syn do našich životů a posvěť každou vteřinu a každý krok. Kéž ani jediná chvíle naší církevnosti mu není utrpením. Omilostni nás pravdou svého zjevení tak, abychom nemohli než slavit a velebit toho, jemuž jsi dal jméno nad každé jiné jméno a je to jméno tvého jednorozeného Syna a našeho prvorozeného Bratra - jméno Ježíš Kristus.

8. NEDĚLE PO ZJEVENÍ PÁNĚ

Je třeba, aby nám Pán Bůh ve své milosti ukázal na Ježíše jako vítěze nad hříchem a smrtí, aby nám nebylo zatěžko unést život v této časnosti se všemi jeho nesnáze a bolestmi a dokonce jej zasvětit věčným hodnotám království nebeského s radostnou odhodlaností. Toliko milost zjevení chudého, bezmocného, nenáviděného a zmučeného Ježíše jako Mesiášského krále dá radost, štěstí a blaho těm, kdo právě s jeho chudobou, bezmocí, nenáviděností a utrpením jsou ochotně zajedno až po Golgotu, kde už apoštol opravdu nemá nic a nikoho, jen svého Spasitele. Pouze křesťanství na tomto prorockém a apoštolském zagruntování, křesťanství v tomto světě naprosto ničím neodměněné, zato však ve všem sladkém i trpkém, příjemném i odporném až do konce Ježíši Kristu věrné, se vyplatí. Každá jiná jeho forma je ztrátová.

Vstup: 1 Pt 4, 12-15

Tužby:

2. Aby nikomu z nás ztráta a bolest pro Krista trpěná nebyla důvodem ke smutku a nářku, ...
3. Za radost statečnou a pravou, radost nebeskou, už nyní zakoušenou v lásce trpící a neopětované, ...

Epištola: Ř 8, 1-19;

Evangelium: Mt 5, 10; Lk 26, 22-23

Obětování: Iz 48, 9-11

Požehnání: Ž 31, 1-8

Modlitba:

Děkujeme, Hospodine, že jsi nám zjevil svou pravdu o životě, který zde na zemi se začíná a u tebe má své naplnění. Děkujeme ti za Ježíše Krista, a to toho ukřižovaného, vzkříšeného a oslaveného, který je život náš. Prosíme, abychom právě s ním směli dnes stolovat, právě s ním se znovu sjednotit, a tak ve všem utrpení, ve všech ztrátách a bolestech žít nerezignovaný, ale šťastný život. Děkujeme, smíme-li žít život Ježíše Krista, který ...

9. NEDĚLE PO ZJEVENÍ PÁNĚ

Bůh, kterého jsme si vyvodili myslivou potencí svého rozumu, je mrtvý Bůh. Právě tak Kristus, k němuž jsme se pracně prostudovali spoustou literatury a odborných přednášek, je němým a bez zájmu o naši záchranu. Je proto možno jej i kamenovat a křížovat. Ale Bůh, který se v Ježíši Kristu svobodně a milostivě zjevil jako ztělesněný a živý zájem o člověka a jeho svět, může ukončit naši slepotu i naši hluchotu. On dopustí, že se naše životní praxe bez Boha posléze projeví jako životní ruiny a že naše knižní křesťanství zůstane duchovní a mravní pouštinou. Ale právě tato svrchovaně tristní osobní i společenská situace je půdou nevhodnější a chvílí neplodnější, kdy lze vybudovat nad prázdnou chrámovou architekturou duchovně bohatý chrám pro živého a mocného Ježíše Krista a pro zjevení Boží lásky, která se nerozpakuje ani Kainovo čelo poznamenat znamením Spasitelova kříže.

Vstup: Dt 32, 8-12

Tužby:

2. Abychom všichni na troskách neplodných živý chrám víry ze staviva zjevení a uvěření usilovně budovali, ...

3. Za dar milostivého zjevení Kristova jako přicházejícího požehnaného ve jménu Páně, ...

Epištola: Jr 12, 7-17

Evangelium: Mt 23, 37-39

Obětování: 1 Kr 9, 1-9

Požehnání: Neh 9, 16-17

Modlitba:

Příznáváme, Hospodine, Pane nebe i země, že jsme nebyli vždycky svědky tvého života v nás a mezi námi. Kajeme se, že jsme ani my nepřispívali vždy k tomu, aby se o tobě mohlo mluvit jako o Bohu živém a o tvém Synu jako o tom, kdo dnešku má mnoho co říct. Prosíme, abys církvi odpustil, že jsme váhali tam, kde šlo o záchranu světa skrze církev bohatou zjevením trpícího Syna člověka jako Zachránce, budovatele města pokoje a chrámu pro královské kněžstvo, které by nikdy nezapomnělo, že tvůj Duch na něm trvale spočinul jako na skutečném Králi věčného království, ...

POPELEČNÍ STŘEDA

Několikaveršová zkratka Ježíšova života obsahuje jeho vítězný zápas s Božím protivníkem. Křížují se tu věty z obou stran Písma. Ježíš jako Móšé redivivus, je daleko spíš druhým Adamem, člověkem, jaký být má a jak nutně bude vypadat před Bohem i před lidmi, sestoupí-li naň Duch svatý. Život se tu ukáže jako více méně postní záležitost v tom smyslu, že ve všem počínání a rozhodování nejde o slávu mou, ale o slávu Boží, o Boha jako Krále a o mne jako služebníka, o Boha jako Otce a mne jako syna, jenž mluví a činí jenom to, co mu dává mluvit a činit Otec. Je to půst jako zřeknutí se všeho, co slouží jenom mně. Celoživotní příklon k tomu, co slouží ad maiorem Dei gloriam, je radostným postem, cestou poznamenanou Ježíšovým nejslavnějším vítězstvím, respektem k prvnímu přikázání Dekalogu a upřímností první prosby modlitby Páně.

Vstup: Ex 34, 27-28

Tužby:

2. Abychom všichni postem pravdivým celý svůj život v Duchu svatém naplňovali, ...

3. Abychom všichni v zápasech s protivníkem nebeské moudrosti a svatosti skrze Ježíše Krista vítězili, ...

Epištola: Dt 8, 18-20

Evangelium: Mt 4, 1-11

Obětování: Mt 27, 40-43

Požehnání: J 12, 25-28

Modlitba:

Příznáváme, svatý Hospodine, že nás mnohdy lákala cesta k takovým úspěchům, které ve tvých očích nenašly zalíbení. Litujeme, že jsme leckdy sahalí po tom, co nám nabízel tvůj odpůrce, místo abychom si dali posloužit tvými posly. Prosíme, abys nám odpustil, jestli jsme následovali prvního Adama spíš než toho druhého, jenž právě proto, že jiným pomáhal, sám sobě pomohl. Učiň nás ve své milosti účastnými na vítězství a slávě Služebníka služebníků, Ježíše Krista, ...

1. NEDĚLE POSTNÍ (INVOCAVIT)

Zjevením a uvěřením jsme se stali světu i Bohu důležitostí a nezbytností. Lidstvo existuje jenom proto, že v něm koná svou funkci obec Kristových vyznavačů. Dějiny světa i církve, světová i církevní přítomnost jsou na sebe vázány. Nebýt Božího lidu, byla by světová katastrofa neodvratná a aktuální. Svět by byl bez chuti a ohrožen páchnoucím rozkladem, nebýt živé církve. Je třeba si tuto skutečnost uvědomit jako úžasnou odpovědnost. Právě za ten svět, který nám byl svěřen, aby měl chuť a trvání. Jestli tyto existenční náležitosti chybí, pak to budeme my, kdo budou tázáni, jakže se mohla stát ona substanciální proměna soli v něco, co nesolí a co tedy není k ničemu. Je třeba se včas zamyslet nad tím, čím jsme přispěli k záchraně člověka a jeho společnosti.

Vstup: Ef 3, 8-12

Tužby:

2. Abychom všichni množstvím a krásou svých skutků z víry světu k záchraně přispívali, ...

3. Aby církev naše byla národu našemu nutností a nezbytností, ...

Epištola: Gn 18, 20-33

Evangelium: Mt 5, 13

Obětování: Mk 9, 50,

Požehnání: Zj 3, 15-18

Modlitba:

Kajeme se, svatý Bože náš, že jsme se leckdy neosvědčili jako obecnství lidu, pro který bys ty ušetřil svět trestů, soudů a záhuby. Litujeme, že jsme nebyli dost znatelní a patrní ve společnosti, které jsme měli z nížin pomáhat k žádoucím výšinám svou výjimečností. Prosíme, abys nám odpustil, že jsme neplnili poslání, kterého se nám tak milostivě nezaslouženě dostalo darem tvého zjevení a uvěřením v tvého Syna a svého prvorozeného Bratra, Ježíše Krista, ...

2. NEDĚLE POSTNÍ (REMINISCERE)

Nejde o světlo nebeských těles, ale o světlo prvního stvořitelského dne, souběh duchovních a mravních hodnot, bez nichž by stvořený svět neměl význam, protože by mu chyběl cíl. Proto je světlo Slovo, které se v Ježíši Kristu stalo tělem, markantním Božím zjevením, přemáhajícím tmu vši podoby i intenzity. Být v Kristu zakládá jediné oprávněné sebevědomí každého nového stvoření, sebevědomí, kterému nesmí chybět pokorné přiznání, že jsme ve skutečnosti lampou, které použil Bůh v Ježíši Kristu, aby jí On sám svítil celému světu. Pouze absolutní sepětí s tím, jenž je Světlo světa, dává církvi být tímtež. Bez živého Krista nesvítil církev ani nikdo v ní a stává se nesmyslem stejně tak, jako zakrytý svícen. Daří-li se nám lépe tehdy a tam, kdy a kde není vidět, pak se zpráva o počátku stvořitelského týdne mění v reformační příkaz pokání a modlitby, aby milost v Ježíši Kristu nebyla pro nás a pro svět marná.

Vstup: Gn 1, 1-3

Tužby:

2. Aby nikdo z nás do zmatků, nejistot a bezradnosti neupadl, ale ve světle Kristově své poslání křesťana plnil, ...

3. Aby církev naše světlo Zjevení Božího v Ježíši Kristu ustavičně do světa odrážela, ...

Epištola: Fp 2, 12-15

Evangelium: Mt 5, 14a. 15-16

Obětování: Iz 9, 2

Požehnání: J 8, 12

Modlitba:

Vyznáváme na sebe, Hospodine, že jsme ne vždy chodili v tom světle, které jsi nám milostivě dopřál naším znovustvořením v Ježíši Kristu. Litujeme, že naši vinou mnozí neviděli zřetelně a jasně na cestu svého života a my sami že jsme neviděli velikost své odpovědnosti za své domovy, za svoje rodiny, za svůj národ a společnost proto, že jsme nebyli církví, v níž by všichni svítili hlásaným a respektovaným Slovem, jímž nám všem měl a má být ten, jenž od počátku je tvým světlem jako Spasitel, Zachránce, Kristus, ...

3. NEDĚLE POSTNÍ (OCULI)

Církev učedníků, apoštolů, svědků a kněží Velekněze nemůže být tajným bratrstvem či obskurním sdružením pro pěstování mystérií a esoterických doktrín. Je naopak viditelná a o její prospěšné existenci nemůže a nesmí být pochyb. Je-li tomu tak, je místem touhy a útočištěm unavených, pohostinstvím oázy uprostřed nehostinných pouští, Sionem poutníků. Jestliže však ti, kdo spěchají k Božímu městu, naleznou na hoře ruiny bez života, pak jde o ten církevní útvar, který se neuplatnil jako spolehlivá orientace, dohrál svou roli a zmařil své poslání. Dokonce ani na to nedbal, že je viditelné všechno, co se děje v ulicích a domech města Jeruzaléma, který nepoznal, co je mu ku pokoji. Proto také pokoji neslouží a je jako takový určen k demolici, aby učinil místo pro nový Jeruzalém z nebe sestupující.

Vstup: Ga 4, 25-26

Tužby:

2. Aby církev naše byla vždy městem pokoje odevšad patrným a všemi hledaným, ...

3. Aby nikdo z nás Boží církev neposkvřňoval skutky, které nikomu nepomáhají a nic nebudují, ...

Epištola: Zj 21, 9-27

Evangelium: Mt 5, 14b

Obětování: Iz 2, 2-3

Požehnání: Jr 3, 17

Modlitba:

Prosíme, Hospodine, abychom se všemi vyznavači Ježíše jako Krista byli obecnstvím tvých dětí, v němž by všichni hledali a nalézali pokoj a útěchu. Prosíme, abychom se se svým vyznáním a svou vírou nemuseli skrývat jako s tím, co nestojí za chloubu, co je spíš k našemu zahanbení a odsouzení. Dej rozkvět městu své Církve tak, aby na sebe soustřeďovala pozornost všech, kdo bloudí po místech duchovní vyprahlosti a mravní pustiny. Dej jim jistotu setkání se vzkríšeným a životem mezi námi skrze Krista Ježíše, ...

4. NEDĚLE POSTNÍ (LAETARE)

Jen zdánlivě ruší Ježíš Zákon a proroky. On Boží vůli zjevenou Božímu lidu nepřišel učít, ale dát tomu lidu dar realizace toho, co bude platit, dokud bude existovat naše tělesnost v tomto světě. Ježíš sám je Slovo a Čin, a kdo je v Kristu, nezná v ohledu respektu Božího zákona ani polovičatosti ani povrchnosti. Je novým stvořením, člověkem, na jehož srdci je napsáno, co platí jako trvalý Boží požadavek a *conditio sine qua non* v ohledu Božího království, takže nejde o tu či onu zásluhu, ale o grunt Zákona a proroků. Ten grunt je v lásce k Bohu a k bližnímu, která dává plnění Boží vůle celistvost a nekompromisnost, samozřejmost i překvapivost. Půst proto záleží v kajícím rozpoznání, co bylo v našem křesťanství učením bez činu a co byla v církvi pouhá *splendida vitia*, co jsme museli udělat a co nemůžeme neudělat ve svobodě dětí Božích. Jedno ani druhé nás nemůže přivést bezstarostně na soudný práh věčného království, království nového věku, v němž se pouhý učitel neuplatní. Ježíšem Kristem bylo dáno všechno, aby každý jako činitel Slova mohl v Duchu svatém v příští svobodě nového nebe a nové země žít.

Vstup: Ga 5, 13-15

Tužby:

2. Abychom všichni byli obdařeni mocí a silou naplnit životem, co bylo zjeveno jako vůle a cesta k cíli k nebeskému království, ...

3. Aby nikdo z nás na pouhé znalosti Písem nepřestával, ale jejich smysl a cíl si srdcem osvojl a životem je naplňoval, ...

Epištola: Ř 13, 7-14

Evangelium: Mt 5, 17-20

Obětování: Jr 31, 33-34

Požehnání: Iz 2, 3b-5

Modlitba:

Kajeme se, svatý Bože, že jsme mnoho poznali a do paměti si vštíplili, co bylo z tvého zákona a z tvých zaslíbení zapsáno do knih, ale tvou svatou vůli jsme si nenechali napsat do živých srdcí, abychom z tohoto bohatství žili onou překvapivou a přeče samozřejmou výjimečností svého života. Prosíme, přiveď nás mocí Ducha do nejbližší blízkosti s tím, kdo byl naplněním toho všeho, co jsi jako zákon stanovil a jako proroctví zaslíbil a uskutečnil ve svém Synu, Ježíši Kristu,...

5. NEDĚLE POSTNÍ (JUDICA)

Byl-li nám Ježíš Kristus představen jako ten, kdo naplnil Zákon a proroky, je-li ukřižovaný, vzkříšený a oslavený právě tím jedinečným naplněním Staré smlouvy, pak nesmíme zapomenout, že má Bible ještě druhý díl. A právě ten se musí stát novozákoním převýšením všeho farizeismu a legalismu, převýšením, které nebude v Ježíši jako Kristu ani jen učit ani jen praktikovat dedukce jeho evangelia o morálce a bohoslužbě co nejpřesněji. Křesťanský farizeismus a legalismus nevede do nebeského království; tam vede jen co nejvěrnější a co nejnekompromisnější následování Krista. Je třeba mít na paměti slova o těsné bráně a úzké cestě stejně tak, jako slova o následování Krista tam, kde nyní je, následování, které je bez kříže naprosto neúspěšné. Skutečný život nenalezne ten, kdo by si ho chtěl zachovat za každou cenu, ale ten, kdo ho pro Ježíše Krista ztratí.

Vstup: Mt 18, 4-5

Tužby:

2. Aby spravedlnost naše vždy převyšovala spravedlnost zákoníků a farizejů, ...
3. Aby nikomu z nás cesta kříže nebyla nepřekonatelnou překážkou v cestě za Kristem, ...

Epištola: Jk 2, 10-13

Evangelium: Mt 5, 20

Obětování: 1 Pt 5, 5c-6

Požehnání: Mt 10, 37-40

Modlitba:

Kajeme se, Pane Ježíši Kriste, že o tobě velmi mnoho známe, ale že jsi více obsahem našeho myšlení než poslušné víry. Doznáváme, že jsi velmi často mimo nás než v nás. Přiznáváme, že tě následujeme zpravidla jen tehdy, kdy to není spojeno s nebezpečím, ale naopak spíš s uznáním od světa a s poctami od lidí. Odpusť nám, že jsme chtěli za tebou dojít i bez kříže, že jsme chtěli dosáhnout tvého království, aniž bychom cokoli pro ně ztratili.

6. NEDĚLE POSTNÍ - KVĚTNÁ (PALMARUM)

Ten, který přišel naplnit Zákon a proroky, vzal na sebe tiché, pokorné a skromné lidství, aby se solidarizoval s těmi, které blahoslavlil právě pro jejich ponížení a utrpení: jako kdysi svou solidaritou s jordánskými kajícími demonstroval svou i prorockou koncepci Mesiáše. Aby nebylo omylu, ukáže ovšem hned, že je naplněním Zákona a proroků do všech detailů. I když přichází uskutečnit blahoslavenství tichých, mírných, ponížených a trpících, právě tím i jako soudce zkomercializované a ritualistické církevnosti, neplodné jako uschlý fíkovník legalismu, prokáže moc mesiášského novověku. Kdo v postě nesmlouvavě a přísně k sobě poznal, že na likvidaci svých životních omylů nestačí a že absoluci jediné pravdivou a zmocňující mu může dát toliko Bůh sám, bude počátkem svatého týdne radostně vítat možnost nového života v poutníku na oslu přijíždějícím.

Vstup: Ž 118, 24-29

Tužby:

2. Abychom všichni v Ježíši Kristu tichého a pokorného Krále v důvěře a spolehnutí přivítali, ...
3. Za obdarování milostí pokoje pro všechny všelijak neusmířené a znepokojené, ...

Epištola: Iz 62, 1-12

Evangelium: Mt 21, 1-22

Obětování: Iz 56, 6-7

Požehnání: Ž 8, 2-3

Modlitba:

Děkujeme, Pane Ježíši Kriste, že přicházíš všude tam, kde je tě potřeba a že přinášíš pokoj svého království tam, kde doposud jsme trpěli kralováním hříchu mezi námi. Děkujeme ti, že se nevyhýbáš nikomu, kdo je u konce svých sil a na počátku zoufalství z toho, že mu nikdo nemůže pomoci. Děkujeme ti, že jsi mocný ve své pokoře, silný ve své bezmocnosti, bohatý ve své chudobě, veliký ve své malosti. Děkujeme ti, že jsi náš, nás pokorných, bezmocných, ochuzených a nicotných a že smíme spoléhat na blahoslavenství v tobě jako svém vítězném bratru, ...

ZELENÝ ČTVRTEK

Do prostředka nenávisti a zrady, nepochopení a úkladů zaznívá v den Zeleného čtvrtku opět vyznavačské pomazání Ježíše, jenž přišel do Jeruzaléma zemřít, na mesiášského Krále. V tuto chvíli jen jedna žena poznává, kdo to je, a manifestuje svou lásku k nenáviděnému. Rušitel zákona, který nezaslouží ani být nasyčen ani být oblečen ani být pohřben, je pomazán a pohřben - co trpící Mesiáš - jednou z těch, které byly očima náboženských odborníků vyraženy z nadějí a přezírány ve své službě až tak, že království budoucnosti s nimi nepočítalo. Mocným a moudrým bylo odepřeno, co bylo dáno „nemluvňatům“, že totiž víc než almužna je krédo, kterému nemůže zabránit Jidáš; už proto ne, že i jeho zářadcovská funkce je k dispozici Božím spasitelskému plánu. K manifestu Květné neděle, k Hosanna malých, ba i nejmenších, je tak připjata na vždycky spoluúčast na Božím oslavení toho, jenž v nepochopitelném království a svým celým utrpením přišel naplnit Zákon a proroky.

Vstup: J 11, 25-27

Tužby:

2. Za dar nebojácného a hluboce vděčného uvěření v Krista trpícího a pohřbeného, ...
3. Aby v nás potupné umírání Pána nebudilo pochybnost v jeho osvoboditelské poznání, ale daleko spíš vyznání v jeho spasitelské utrpení, ...

Epištola: Ex 12, 1-20

Evangelium: Mt 26, 1-16

Obětování: Dt 15, 11

Požehnání: J 19, 39-40

Modlitba:

Děkujeme ti, Duchu svatý, který vytváříš ona veliká překvapení víry tam, kde je obyčejně očekáváno tak málo. Děkujeme ti za všechny, kdo dovedou s jistotou vyznat pravdu, o níž tak mnozí pochybují. Za všechny malé, za všechny, s nimiž svět, ba leckdy ani církve nepočítá, ti děkujeme a prosíme, abys nás k nim připojil. Abychom i my dovedli vždy a ve všem vzdát královskou poctu tomu, koho svět zavrhl a jehož se církev zřekla, ale který se prokázal životem, smrtí i vzkříšením jako Spasitel, Vykupitel, Král-Kristus.

VELKÝ PÁTEK

Velkopáteční čtení z evangelia je repeticí toho, čím byl celý Ježíšův život a co nechťeně o něm vyznávají jeho nepřátelé. Ať Židé, ať Římané - až po centuriána - všichni nějak nechťeně vyznávají Ježíšův majestát Krále králů a Služebníka služebníků. Izaiášův trpící spravedlivý se tu konkretizuje v pravé velikosti, Ježíš tu naplňuje Písmo proroků i žalmistů i Zákona, aby po chvíli absolutní samoty skonal ne vysílením a vyčerpáním, ale s hlasitým výkřikem triumfátora, nad jehož smrtí zatruchlí celý kosmos; avšak triumfální výkřik toho, který dokonal své spasitelské poslání, je právě předznamenáním nového nebe a nové země s novým Jeruzalémem. Smrt Spravedlivého je probuzením mrtvých, znamená návrat života tam, kde se svět podobal pohřebišti. Svou moc tu nedokázala ani církev ani stát, ale Bůh, na něhož ani živý, ani umírající Král židovský nepřestal spoléhat - z židovských králů první a poslední - jak by se Syn mohl zklamat v Otcí? Tomu odevzdal Ducha, jímž žil, aby christologie přešla v ekleziologii té nejpravdivější praxe.

Vstup: Ž 69, 17-22

Tužby:

2. Za milost, že smíme náležet k ukřižovanému Spasiteli, trpícímu a vítěznému, ...
3. Abychom všichni do nového stvoření a mocného oživení pojeti byli, ...

Epištola: Žd 9, 1-14;

Evangelium: Mt 27, 33-54

Obětování: Ž 22, 19-20

Požehnání: 1 Pt 4, 5-6

Modlitba:

Děkujeme ti, Pane Ježíši Kriste, za oběť, kterou jsi za nás přinesl. Děkujeme ti, že smíme pro tuto tvoji oběť žít jako lid tvůj, lid Boží, že ses i nás ujal, aby naše hříchy byly smazány tvou krví. Děkujeme za potupu, kterou jsi jako čistý a nevinný na sebe vzal, a tak uskutečnil Boží, ničím neomezenou lásku. Prosíme, abychom v tvé milosti a síle směli cestou svého nového života neustále vydávat svědectví o tom, že ty jsi záchrana světa, jediná a spolehlivá, protože tvá smrt je naše osvobození a tvé vzkříšení naším novým životem z tebe jako Krista a pro tebe jako Krále našeho.

BÍLÁ SOBOTA - VIGILIE HODU BOŽÍHO VELIKONOČNÍHO

Kdykoliv Pán Ježíš předpovídal svou smrt, vždycky také předpověděl své vzkříšení, jakože se nikdy netajil svým příchodem k soudu. Kdo o tom pochybovali a nejednou i dnes pochybují, jsou jeho nejbližší, jeho apoštolský doprovod; ten se rozprchl do jednoho, když šlo opravdu do tuhého. Kdo Kristovu prognózu vzali vážně, byli a dodnes jsou jeho odpůrci, ale také nejedni učedníci, jako neznámý arimatijský Josef, a pak ženy, které nesly zvěst od prázdného hrobu. Někteří z těch, kdo Kristovo vzkříšení vzali bez pochyb, učiní všechno, aby k němu tehdy a nikdy potom nedošlo, zatímco druzí, o vzkříšení stejně přesvědčení, očekávají s touhou a s jistotou víry, jak se Mistrova předpověď naplní. Proto evangelní svědkové Ježíšovy smrti nepochovávají popraveného buřiče, ale mesiášského krále, který přišel naplnit Zákon a proroky do posledního písmene, aby se den po sobotě přesvědčili, že se starozákonní Job nemýlil, když volal: „Vím, že Vykupitel můj živ jest ...“

Vstup: Ž 17, 13-15

Tužby:

2. Aby naše církev ukřižovaného, vzkříšeného a oslaveného Pána neopustila, ale v něm a s ním žila a pracovala ...
3. Aby v životě našem i v našem hlásání vždy s jistotou zněla víra ve vzkříšeného a věčně živého Pána ...

Epištola: Jb 19, 1-26

Evangelium: Mt 27, 55-66

Obětování: Iz 26, 19

Požehnání: Oz 6, 1-3

Modlitba:

Oslav se, Pane Ježíši, ve své církvi, oslav se jako živý v nás a mezi námi. Necht' není těch, kdo pochybují, mezi námi více než těch, kdo uvěřili a věří, že jsi živ i přes svůj kříž i přes svůj hrob. Ty, který jsi přežil svou smrt i svůj pohřeb, postav se jako Vykupitel u každého z nás, abychom nezůstali prachem země, nicotou, která nic neznamená a nikomu není k užítku. Ty můžeš kosti suché obalit masem a do těl nedýchajících dát Ducha. Učiň tak, vítězi nad smrtí, učiň tak, Pane Ježíši Kriste, ...

HOD BOŽÍ VELIKONOČNÍ

Nepopsatelnou událost vzkříšení Kristova prožily ženy, které se tak staly evangelistkami dřív než apoštolové. Ve svaté bázni i ve svaté radosti jsou to ony, které vzdají královský hold Vzkříšenému, aby pak pospíšily zvěstovat naplnění proctví apoštolům. Ti jsou bratřími vzkříšeného Krista i přesto, že se osvědčili ve chvílích nejtěžších tak málo. Jsou-li oni bratřími, patrně se nezmýlíme, budou-li první nositelky zvěsti Kristova života a vítězství jeho sestrami. Ty pak spolu s bratřími jsou novou církevní skutečností, která o Ježíši jako o Kristu nyní ví tak pevně, že dovede čelit kaceřující moci staré církve s apoštolskou a svědeckou odvahou. Ti, kdo neuvěřili, ačkoliv jim Vzkříšený mohl být posledním a nejsilnějším motivem obratu, přivolali na sebe trest za rouhání proti Duchu svatému, trest, na který není ani v tomto ani v budoucím věku odpuštění.

Vstup: Žd 2, 10-12

Tužby:

2. Abychom byli církví bratří a sester Vzkříšeného Pána Ježíše Krista, ...
3. Aby v církvi Páně o svědectví ani mužů ani žen nikdy nouze nebyla, ...

Epištola: Sk 5, 17-32

Evangelium: Mt 28, 1-15

Obětování: Ž 22, 23-25

Požehnání: 1 J 1, 1-3

Modlitba:

Děkujeme ti, Pane Ježíši Kriste, za oběť, kterou jsi přinesl, abychom žili. Děkujeme za všechny, jimž jsi své vzkříšení a své vítězství učinil zřejmým. Děkujeme, že jsme i my směli uvěřit ve tvé vítězství nad smrtí a že s tebou smíme být, kdykoliv se shromažďujeme v tvém jménu a kdekoliv se tak děje. Prosíme, aby Církev jako tělo tebe Vzkříšeného a oslaveného, byla tvým svatým Duchem silná a odvážná a statečná a dovedla svůj dobrý boj víry až do konce.

PONDĚLÍ VELIKONOČNÍ

Jestli evangelista lokalizuje první zjevení Ježíše Vzkříšeného do míst, odkud se příslušníci kruhu učedníků rekrutovali, snad i nám chce říci, že právě ve vzkříšeném Pánu je vždy možno začít znovu. Po omylu, zapření i zradě je možno padnout na kolena před tím, který dokonal své spasitelské dílo a byl obdařen nepomíjivou mocí krále nezničitelného království. Být v bratrském poměru k tomuto Pánu nad pány je výsadou zcela neočekávatelnou. Výsadou, která dává možnost obsahově i prostorově rozšířit apoštolát učedníků. Obsahově - být netoliko svědky moci, slova a činů, ale i smrti a vzkříšení, prostorově - dosvědčit tyto pravdy a skutečnosti před celým světem a ne pouze ztraceným ovcím domu izraelského. Nebyl-li dosud celý svět se všemi svými národy vekřten v církev trojjediného Boha, pak i v církvi jde patrně o to, že zatímco jedni před vzkříšeným padají na kolena, druzí stále ještě pochybují. Liturgie dne po sobotě má tu své oživující a uzdravující poslání.

Vstup: Da 7, 13-14

Tužby:

2. Za milost zjevení Ježíše Krista vzkříšeného a oslaveného, ...
3. Za zmnožení víry nové a neumdlévající, za víru bez pochybností, ...

Epištola: Zj 1, 9-18

Evangelium: Mt 28, 16-20

Obětování: Žd 1, 1-3

Požehnání: Žd 2, 8-9

Modlitba:

Přijď mezi nás, Pane Ježíši, a oslav se mezi námi. Přijď a zmocni nás ke vzácným apoštolským činům. Zpevni naši jistotu o tvém i našem Bohu jako Otcí. Posilni naši víru v tebe jako Božího Syna a našeho bratra. Necht' tvůj svatý Duch provane život církve tak mocně, že před tebou na celém světě nezůstane stát, ale padne na kolena, jako před králem, jehož moc je nevýslovná. Nevýslovná moc proměnit slabé v siláky a nejisté v hrdiny; milost pak k odpuštění všeho toho, co vzešlo z našich pochyb o smyslu tvého utrpení a moci tvého vzkříšení jako Krista-Krále ...

1. NEDĚLE PO VELKONOCÍCH (QUASIMODOGENTI)

Nejstručnějším výrazem obsahu Ježíšova spasitelského díla je počátek modlitby Páně. O Velikonocích se naplnilo na nás slovo: „Z Egypta povolal jsem syna svého“ a tak jsme poznali Boha jako svého Otce, který nás láskou a mocí vysvobodil z pekla hříchu a smrti. Každý, kdo má takovýto podíl na ovoci kříže, patří mezi Boží děti, které mohou na Boha volat stejně jako Ježíš Kristus. Tuto nezaslouženou výsadu si uvědomujeme i jako povinnou Boží oslavu za dílo vykoupění i jako prosebné zneklidnění z toho, že Boží svatost nám, jako Božímu lidu, nebyla vždy samozřejmostí, ale že i skrze novozákonní lid došlo k znesvěcení jména, které je nad každé jiné jméno, jména prvorozeného Syna Božího. Jestliže se Boží „Já jsem“ kryje s „Já jsem“ Kristovým, pak tetragram z Orebu je čitelný a Bůh vystupuje z neznáma. Kristus ukřižovaný a vzkříšený nám učinil známé jméno Boží a současně ukázal jeho svatost, jako fakt i jako úkol. Já svatý jsem, i vy svatí budete.

Vstup: Lv 22, 31-33

Tužby:

2. Aby nám i celému světu jméno Boží bylo svaté, ...
3. Aby se nikdo jménu Božímu nerouhal a za jeho známost poslušnou láskou byl vděčen, ...

Epištola: Iz 43, 1-9 (-16)

Evangelium: Mt 6, 9

Obětování: Iz 29, 22-23

Požehnání: Ez 36, 22-23

Modlitba:

Děkujeme, Pane Ježíši Kriste, za to, že jsi nám přiblížil Boha jako Otce svého i našeho tak, že ho smíme znát, oslovovat i oslavovat. Děkujeme ti za vykupitelské dílo, které z nás, kdo jsme dříve ani lidem nebyli, učinilo rodinu dětí Božích, které mohou Boha nazývat svým Otcem, protože o jeho otcovské lásce vědí. Děkujeme, že skrze tvé spasitelské dílo víme o svatosti Boží z vlastní zkušenosti a prosíme, abychom nejen sami nebyli Božím zneuctěním, ale abychom k tomu přispívali, že všude a všem po celém světě bude svatost Boží motivem uctivého respektu.

2. NEDĚLE PO VELIKONOCÍCH (MISERICORDIA)

Příchodem Syna Božího nastala nová společenská situace, vyjádřená Ježíšovým výrokem: „Hle, království Boží je mezi námi.“ Je totiž mezi námi jeho Král. Přišel, přichází a přijde. Je blahoslaveno Boží království v nás a mezi námi, a přeci třeba prosit, i když království nebeské na nás přikvačilo, je vždycky třeba vědět, že ono nezáleží v řeči, ale v moci. Řečí o Božím království je nemálo, ale jinak je to s Boží vládou a s lidmi skrze Ježíše Krista osvobozenými k poslušnosti. Jde nám proto v liturgickém shromáždění o ono přicházení Kristovo do shromážděné církve, existující jeho ukřižováním a vzkříšením. Shromáždí-li se pak církve, obepjatá světem bez poslušné a milující víry, nemůže neprosit o druhý příchod Pána jako o likvidaci Božího odpůrce naprostou a konečnou. Dočasnost jeho vlivu je spojena s děsem umírající šelmy, který je strastiplnou nesnází církve bojující o věčné hodnoty Božího království.

Vstup: Zj 11, 15

Tužby:

2. Abychom všichni vládě ukřižovaného a vzkříšeného Krista-Krále svou poslušnost osvědčovali, ...

3. Za království Boží, jemuž konce nebude, ...

Epištola: Zj 21, 1-7

Evangelium: Mt 6, 10a

Obětování: 2 S 10, 12

Požehnání: Sk 21, 13-14

Modlitba:

Prosíme, Pane Ježíši Kriste, o tvoji královskou přítomnost mezi námi. Přijď mezi nás i se svou královskou mocí i se svou královskou milostí. Prosíme o milost tebe, Pána a Krále, neboť revoltujeme nejednou proti zákonům tvého království Dobra, Pravdy a Krásy, dopřávajíce sluchu tomu Zlému, jenž je lhář a vrah od počátku. Přicházej mezi nás, přijď, Pane, tak, aby už nad námi nikdo jiný neměl moci než ty sám. Dej, abychom se zřetelem k tvému slavnému příchodu k Soudu smýšleli, jednali a rozhodovali se tak, abychom byli připraveni na každý okamžik.

3. NEDĚLE PO VELIKONOCÍCH (JUBILATE)

Nebe je tam, kde se Boží vůle děje bez odporu. Je to vůle ustavičného Stvořitele a Spasitele, vůle zachovat a zachránit své stvoření. Bylo by katastrofou, kdyby se tato nebeská, věčná vůle nedála vůbec v naší přítomnosti, t. j. kdyby se Bůh námi přestal zabývat a přestal by mít s námi na zemi svou svatou trpělivost. Prosíme-li, aby Boží vůle byla i naší vůlí, prosíme o svou účast na tvorbě přítomnosti, na vtělení do prorockého a apoštolského díla. Protože Ježíš Kristus ukřižovaný a vzkříšený je zjevená a ztělesněná Boží vůle spasit, zachránit a osvobodit od toho, co je ne-vůle Boží, prosíme o přítomnost živého Ježíše Krista mezi námi, je-li toliko v něm možná spása, svoboda a znovustvoření, aby na zemi bylo jako na nebi, abychom jako nebešťané byli tam, kde je On.

Vstup: Ž 40, 9

Tužby:

2. Aby Boží vůle byla pro každého z nás zákonem zachovávaným uctívou poslušností, ...

3. Aby nikomu z nás čas pozemského života nemíjel v marném uplatňování jen naší vůle, ...

Epištola: Ga 1, 1-5; Ř 7, 14-25

Evangelium: Mt 6, 9b

Obětování: 1 J 2, 17

Požehnání: Zj 4, 11

Modlitba:

Děkujeme, svatý Bože, že jsi nám zjevil svou vůli a že jsme ji uvěřením směli poznat ve stvoření i ve spasení. Děkujeme ti, že tato stvořitelská a spasitelská vůle tvá trvá a prosíme, aby trvala i nadále. Aby tvá trpělivost s námi nepřestala, neboť naše protivůle je mnohá a byla by nebezpečná, kdybys snad ve hněvu svém nás ponechal pouze našemu chtění. Prosíme, aby byla s námi, v nás a mezi námi nebeská, věčná vůle tvá, tvé božské chtění, pro naši spásu a dotváření zjevené a ztělesněné v Ježíši Kristu, ...

4. NEDĚLE PO VELIKONOCÍCH (CANTATE)

Prosíme-li o příchod království nebeského a absolutní respekt ukřižovaného a vzkříšeného jako Krále, nemůžeme neprosit o potřebný stůl tohoto království. Aby jeho budoucnost vplývala svou přítomností onou dvojitou radostnou hojností. Neboť nejde toliko o ryze osobní tělesnou a niternou sytost, ale o její obecnost. K odstranění jakékoliv hladové hanby a k likvidaci obého celospolečenského nedostatku je potřebí pozeňnané prolongace poletnicové církevnosti těch, kdo symbiózu s živým chlebem z nebe transformovali objektivně do sociálně etických vztahů. V přítomnosti jde v této prosbě o zajištění životních podmínek takového druhu, aby nám pauperismus nezbraňoval v prakticky účinném křesťanství, abychom thesaurováním nebo rozplýtváváním nadnormativních zásob na sebe neupozorňovali a neprozrazovali, že nebeský chléb přestal určovat kvantitativně i kvalitativně jakýkoliv náš hodokvas, který jen s eschatologickým zřetelem má v církevním obecnství své oprávnění.

Vstup: Ž 37, 25

Tužby:

2. Za živý chléb z nebe, v trpícím, vzkříšeném a oslaveném Ježíši Kristu nabízený, ...

3. Aby nikomu na světě chléb života dočasného ani věčného nikdy nechyběl, ...

Epištola: Iz 34, 5-16

Evangelium: Mt 6, 11

Obětování: Am 8, 11

Požeňnání: 2 K 9, 8-11

Modlitba:

Dej nám chléb pro dnešek, Hospodine, ale dej nám i chléb pro naši věčnou budoucnost. Dej nám to obojí v Ježíši Kristu. Nedopust', aby tvoji vyznavači viděli jen na svůj stůl a tak nebyli znepokojováni chudostí stolu ve světě hladu a bídy. Buď, Bože, v Ježíši Kristu živinou celého křesťanského světa tak, aby tvá církev denně při modlitbě Páně musela efektivně myslet na ty, kdo nemají co do úst proto, že jsi ty, živý a plný lásky, skrze církev jako své tělo, nepřišel mezi ty, kdo se ve své bídě dívají se závistí a záští na ty, kdo mají stoly bohatě prostřené.

5. NEDĚLE PO VELIKONOCÍCH (ROGATE)

Právě pod křížem si uvědomujeme svůj poměr dlužníka k Otci a to, že tento dluh za nás zaplatil jeho Syn. Výkupným Ježíšovy smrti se ze zajatců hříchu, vůči Bohu absolutně insolventních, stali lidé svobodní, už nyní anticipující věčnost stolu nebeského Milosrdenství. Pod křížem vidíme velikost svého hříchu a současně i nepatrnost toho, čím se proti nám může provinít člověk a jak nepatrný dluh se leckdy zdráháme prominout. A přece je to samozřejmost pro každého, kdo se v Ježíši Kristu stal novým stvořením. Jenom tehdy, když jsme se denně neoblékali v Ježíše Krista trpícího a vzkříšeného, si budeme činit ze svého toho či onoho odpuštění zásluhu a budeme pro sebe Boží odpuštění nárokovat; a přitom vždy znovu hřešit, majíce pyšně a sebevědomě svoji svobodu za zástěru tělesnosti, když přece odpuštění nám už bylo darováno, abychom žili a tedy i odpouštěli a tak směli očekávat druhý příchod Páně beze strachu.

Vstup: Mk 11, 25-26

Tužby:

2. Abychom všichni z odpuštění skrze obět Kristovu žili novým životem lidí odpoštějších, ...

3. Aby pokora naše, naše zahanbení i vědomí vlastní malosti nás měla k prosbám pokorným a doufajícím, ...

Epištola: Jon 3, 7-8; 4, 6-11

Evangelium: Mt 6, 12 (18, 21-35)

Obětování: Iz 1, 7-18

Požeňnání: Lk 17, 3-4

Modlitba:

Děkujeme ti, svatý Bože, za vykupitelské dílo, jímž jsi skrze Ježíše Krista ukřižovaného a vzkříšeného nás učinil novým stvořením. Prosíme tě, abychom jsouce takto vyplaceni ze svého otroctví, znovu schválně nehřešili a neuráželi tvoji svatost nesvatostí církve. Prosíme za umění modliteb a proseb za to, co jsi nám dal dřív, než jsme sepjali ruce k modlitbám, abychom věřili, že již máme, zač jsme tě prosili ve jménu Syna tvého Ježíše Krista, ...

VÍTĚZSTVÍ PÁNĚ - NANEBEVSTOUPENÍ

Dát Ježíše odsoudit Římanům Židé nejenom chtěli, ale i museli. Nešlo o to, aby jej lynčovali jako Štěpána, ale šlo o naplnění Písma: „Proklet je každý, kdo visí na kříži“, i o naplnění vlastních slov Kristových: „... až budu vyvýšen, všechny potáhnu k sobě“. Tento prorocký, žalmový, ale i židovský a apokalyptický univerzalismus je vyjádřen u Marka a Lukáše krédem nanebevstoupení, které ostatně nechybí ani Janovi a je skryto v matoušovském Ježíšově slově na rozloučenou. Záchraná moc vzkříšeného a oslaveného Krista je z palestinské oblasti rozšířena na všechny strany světa, ba je kosmického významu. Touto nebeskou mocí je Ježíš Kristus přítomen ve své církvi, v liturgii primárně misijního významu a charakteru. Matoušovo evangelium končí tak, jak začalo: klaněním mudrců a králů pohanského světa.

Vstup: J 12, 32-33

Tužby:

2. Abychom všichni za ustavičnou ochotu přítomného Pána k pomoci a záchraně vděční byli, ...

3. Aby celý svět si byl vědom neustálého pohledu Ježíše jako Krále a Pána, ...

Epištola: Iz 49, 1-7

Evangelium: Mt 28, 16-20

Obětování: Ž 33, 13-14

Požehnání: Sk 17, 29-31

Modlitba:

Oslavil jsi, Otče náš nebeský, svého Syna, učinil jsi ho Králem nad králi a Pánem nad pány. Děkujeme ti, že jsi nám zjevil tuto pravdu, že jsi nám dal toto uvěření. Děkujeme, že jsi nás dal do moci všemohoucího a že v jeho moci smíme konat své církevní, apoštolské, kněžské a svědecké dílo. Prosíme, abys tomuto dílu žehnal a aby jistota, že jsme v moci a ochraně Oslaveného posilovala naši křesťanskou odvahu a statečnost k zvěstování Ježíše jako Krista, ...

6. NEDELE PO VELIKONOCÍCH (EXAUDI)

Pochybovat, že Bůh má pravdu ve svém tvůrčím a spasitelském díle, je ďábelským a velmi lákavým pokušením. Je-li možná ještě jiná pravda než ta zjevená stvořením a vykoupením, pak nemusí být člověk tak úzkostlivě opatrný ve výběru ovoce rajských stromů a má možnost svobodné volby, neboť je konečně svým pánem. Ale každý, kdo tomuto svodu podlehl, ví, jak to byl těžký omyl. I o té svobodě i o tom panství. A proto po těžkých zkušenostech o svobodě jako otroctví a o panství jako karikatuře hrdinského extempore naléhavě prosí, aby ho Otec nebeský neuváděl do situací, v nichž by se ukázalo, že je přece jenom prach země, že je přece jenom ještě zdola, tak zdola, že naň může zaútočit ten Zlý a vlákat ho do nebezpečné diskuse o tom, je-li vskutku pravda, co Bůh řekl a co Bůh učinil. Je to opět prosba za přítomnost Ježíše Krista, toho, který na poušti i v Kafarnaum, v Caesarei Filipově, v Getsemané i na Golgotě ukázal, že jenom ten, kdo je shora, suverénně kráčí jako druhý Adam, Móšé i David rediens v moci a slávě, jemuž ten Zlý musí z cesty, daleko, až k neexistenci.

Vstup: Gn 3, 1-6

Tužby:

2. Aby nás tam, kde svody a pokušení jsou nadmíru nebezpečné, neuváděl, ...

3. Aby se druhý příchod Páně přiblížil a ten Zlý byl konečně zcela přemožen, ...

Epištola: Jk 1, 12-16

Evangelium: Mt 6, 13

Obětování: Mk 8, 31-33

Požehnání: Ž 140

Modlitba:

Buď s námi, Pane Ježíši Kriste, který jsi mocně zvítězil nad Božím protivníkem a jeho demony. Učiň si nás svým přibytkem, abychom i my byli stejně vítězní. Dej nám moc nad duchy nečistými, abychom se všude a vždycky prokazovali jako lidé svobodní, hříchem nezotročení. Umožni každému z nás rozpoznat okamžitě a bezpečně, kde ten Zlý, v převleku nenápadném nebo naopak velmi přítalivém, obchází kolem nás jako kolem kořisti pekla. A ukonči čas, kdy je to ještě možné a kdy je nutné zápasit a bojovat. Zbav nás toho Zlého a přijď tvé království ve své plnosti a slávě.

HOD BOŽÍ SVATODUŠNÍ

Všechno, co má Ježíš od svého nebeského Otce, dal a dává do věřících duší: slovo, věčný život, posvěcení, slávu a Ducha. Křtí tím Duchem, který na něm spočinul při křtu, jímž byl pomazán na mesiášského krále, a proto může vzniknout církev jako královské kněžstvo. Kde je přítomen Kristus, tam Bůh vítězí nad satanem; kde vítězí Bůh, ustupují mocnosti zla Duchu svatému. Kam ve své svobodě zavane Duch, tam dojde k neutajené, aktuální Boží přítomnosti, k onomu slavnému vlonu Božího království do světa. V něm je odpustitelný hřích rouhání proti člověku Ježíši od těch, kdo nevědí, co činí. Ale neodpustitelné je rouhání proti Duchu, v němž Boží moc je patrná na Kristu a jeho církvi. Odpor proti Duchu svatému je zmařením poslední možnosti záchranu, odmítnutím pomocné ruky Boží, sabotáží realizace nového světa a bláhovým spoje-nectvím se satanem už nyní odsouzeným k likvidaci.

Vstup: Sk 2, 1-4

Tužby:

2. Abychom všichni, Duchem posvěceni, jako lid Krista mocného ve slovu a činu se prokazovali, ...

3. Aby pro mimořádnost života našeho nikdo o církvi jako lidu Kristově nepochyboval, ...

Epištola: Sk 2, 29-33

Evangelium: Mt 12, 22-32

Obětování: Sk 10, 34-38

Požehnání: 1 J 3, 8-9

Modlitba:

Děkujeme, Pane Ježíši Kriste, za seslání Ducha svatého, za Boží církev jím posvěcenou a zmocněnou neohroženě hlásat slovo tvého evangelia a potvrzovat jeho pravdu vítězným zápasem proti hříchu. Buď oslavena tvoje přítomnost na nebi i na zemi a vzdělávej si svou církev slavnou, nemající poskvrny ani vrásky, církev svatou a nedotčenou. Oslavuj se v ní ty sám božskou slávou a buď svým Duchem naším utěšeným i naší přímluvou.

PONDĚLÍ SVATODUŠNÍ

Nepřestane-li být církev spřízněna bytostně s živým Ježíšem Kristem, je církvi apoštolskou až do té míry, že její hlasatelská funkce se děje s minimem lidských prostředků, zato však s plností Ducha svatého. Apoštolskou jistotou, odvahou a statečností je v církvi sám Ježíš Kristus, jenž Ducha, který naň byl vložen, dává údům církve jak pro obsah, tak pro metodu jejich apoštolského a svědeckého díla. Obsahově je toto dílo možné jen v Duchu svatém, protože jen v tomto Duchu je možné říci Ježíš je Kristus. Kristus litery, byť to byla i litera Písma, neobživuje ani církev, která oslovuje, ani svět, který má být osloven. Kérygmatickou metodou pak je svatodušní mírnost a pokora, tichost a poslušnost, s jakou spěl ke svému vítězství Ježíš jako Kristus. Církev z jeho Ducha živá nepropadá tělesnosti, ale jedná duchovně, v čemž je její priorita a její atraktivnost.

Vstup: Mt 10, 19-20

Tužby:

2. Aby celý náš život byl proteplen a prozářen Duchem mírnosti a pokoje, ...

3. Za církev apoštolskou, s Ježíšem Kristem sjednocenou v jeho oběti, vzkříšení a slávě, ...

Epištola: Ga 5, 16-25

Evangelium: Mt 22, 41-45

Obětování: Mt 12, 15-21

Požehnání: 1 K 12, 1-3

Modlitba:

Prosíme, Pane, za svou církev, za její sbory i domovy. Prosíme o požehnání její tiché a statečné, pokorné i odvážné práci. Prosíme, aby se nikdo z nás v ní nerozhodoval, než v tvém svatém Duchu. Prosíme, abychom byli poznatelní podle trpělivosti a pokory a vítězili zbraněmi Ducha. Vzdal od nás všechno pokušení chť nad zlem zvítězit jinak než dobrem, přemáhat nenávisť jinak než láskou, a nepřátelství čelit jinak a něčím jiným než odpuštěním.

1. NEDĚLE PO DUCHU SVATÉM (TROJIČNÍ)

Život v tom Duchu, který nás uvádí do celé pravdy, je život pod zorným úhlem Kristovy paruzie k soudu. Církev nemající poskvrny ani vrásky ani ničeho podobného, se v poměru člověka k člověku nemůže vzhledem k tomu spokojit s etickým minimem a morální samozřejmostí. Co v ohledu vztahu člověka k bližnímu i ke společnosti stíhá jako postižitelné minus tento svět, bude před konečným soudem neklamatelného Boha velmi málo. Vysvědčení zachovalosti ani výpis z trestního rejstříku sebestříznivější nebude stačit. Budeme, jako údy svatodušní církve, skládat účty z výjimečnosti a novosti, jaká je možná jen novému srdci nového člověka. Bůh svým pohledem neulpívá na povrchu, ale proniká až do těch nejskrytějších hlubin člověkova srdce. Spravedlnost Soudce posledního dne se bude ptát po nejpozitivnějších vztazích k člověku, po likvidaci všech nepříznivých diferencí a to likvidaci nanejvýš včasné, není-li nikomu dáno znát lhůtu. Aby nebylo pozdě, platí „ted!“ jako povel ke smíru a jako dobře míněná rada k odpuštění.

Vstup: 1 J 3, 14-16

Tužby:

2. Za neustálý a pozeňnaný život v Duchu svatém, ...
3. Abychom všichni svůj život v církvi jako cestu k Soudu v Duchu svatém dovedli pochopit, ...

Epištola: Nu 35, 22-28

Evangelium: Mt 5, 21-26

Obětování: Ž 40, 7-9

Požehnání: 1 S 15, 22

Modlitba:

Děkujeme, Duchu svatý, že smíme vidět Pána Ježíše jako nejvyšší autoritu, že smíme vědět, že jeho slovo je neodvolatelné a že platí jako Zákon. Děkujeme ti, že víme o novosti a výjimečnosti života, že víme o té životní úrovni, jaká je od nás požadována jako od lidu zvláštního. Prosíme, abys nás činil schopnými podřídit se měřítkům na Boží lid kladeným, i když jsou vysoká a náročná. Zbav naše soudy o lidech jako o našich bližních té přísnosti, jakou jsme povinni sami k sobě. Nedopusť slova zlořečení nám, kdo jsme v naději blahořečení, nedej nám slova tvrdá, když nám jde o milosrdenství Soudce Nejvyššího.

2. NEDĚLE PO DUCHU SVATÉM

Je-li kdo hněvem vinen tak jako vraždou, je-li kdo žádostivým pohledem na ženu vinen tak jako cizoložstvím, pak jde v novozákonní církvi o svatodušní naplnění proroctví o zákonu napsaném na srdce a vloženém do nitra. Jde o totální přestavbu člověka schopného budování a neschopného jakékoliv destrukce rodinné i společenské. Motivem rozhodování všech svatodušních lidí je Pavlovo: „Všecko ať směřuje k budování!“ Kde po mém slovu, myšlenke i skutku následuje rozpad, rozklad, rozkol, tam budeme mluvit o světě, který ve zlém leží, nikoli však o církvi svatých, z tohoto světa mocí Ducha „osvobozených z vášní těla svého a bolu ke svobodě dětí tvých“. Jen ve světle a mocí Ducha Kristova je uskutečnitelné ono radikální rozhodnutí vymknout se současnému trendu k maskované i nemaskované polygamii a polyandrii, rozvodovosti de jure i de facto, k onomu mezíhlavnímu vztahu, na který vždy někdo doplácí. Konsens světa je tu v ostrém konfliktu s „Ale já pravím vám“.

Vstup: Lv 20, 25

Tužby:

2. Za život ve statečnosti a síle Ducha Kristova, ...
3. Aby výjimečností a svatostí údy své církve svým Duchem vyznamenával, ...

Epištola: Jb 31, 1-12

Evangelium: Mt 5, 27-30

Obětování: Ž 119, 33-40

Požehnání: Žd 13, 4

Modlitba:

Prosíme, Pane Ježíši, aby to byl jenom tvůj svatý Duch, který bude vanout našimi domovy. Prosíme, aby to byly církve v malém, ve kterých se budeme osvědčovat jako velcí lidé, jako páni sami nad sebou. Uchraň nás toho, co vypadá jako úspěch, ale je to ve skutečnosti prohra, co je jen naší radostí, ale pláčem těch druhých, co se zdá být silou, ale je to slabost. Pozdvihni nás všechny, muže a ženy, na vysokou úroveň dětí Božích a nedej nám klesat pod úroveň i jen společenskou, tam, co svět trpí a toleruje, ale co je daleko budování tvého království, domu svatého kněžstva, domu duchovního.

3. NEDĚLE PO DUCHU SVATÉM

Pochopit v moudrosti a síle Ducha svatého větu: „Dána je mi všeliká moc na nebi i na zemi“ znamená pochopit i zákonodárství realitní platnosti. V tom smyslu, že je právě co do rodiny a manželství ústupkem vynuceným dichotomií srdce. Je tvrdé právě tam, kde by mělo být na výsost měkké a nadměru citlivé, a je měkké tam, kde by mělo osvědčovat křesťanskou ataraxii a mravní nesmlouvavost. V Duchu svatém je pochopitelné Kristovo suverénní postavení nad vším lidským a proto nedostatečným. Co začalo horoucí láskou a sliby věrnosti do nekonečna, nemůže u křesťana končit před tímto soudem, jakože není soudu ve světě, ke kterému by se směl a mohl křesťan uchýlovat. To by se opravdu už připodobnil tomuto světu tak, že by zhasl plamen Ducha svatého na jeho hlavě, takže by zapomněl, že nemá mít jiného Mistra nad sebou než Krista Ježíše.

Vstup: 1 K 7, 1-3

Tužby:

2. Abychom všichni v moci Ducha svatého ve svých rodinách jako v církvi svatých ustavičně žili, ...

3. Aby manželstvím našim žehnal a dary Ducha svého je upevňoval a posvěcoval, ...

Epištola: Dt 24, 1-5

Evangelium: Mt 5, 31-32

Obětování: 1 K 7, 10

Požehnání: Mal 2, 14-16

Modlitba:

Prosíme, Pane Ježíši Kriste, abys svou svatou přítomností zpevňoval naše manželství a na církev povyšoval naše rodiny. Buď silou naší, abychom svodům k nevěře a zradě statečně odolávali a nad pokušením vítězili. Stav denně manželství naše před soud svůj, abychom ti byli zodpovědní za všechno, co se u nás děje a co by mohlo ohrozit naši rodinu a poničit dobré jméno tvé církve. Dej i té naší církvi v domě sílu věrnosti, ze které bychom stavěli všichni pevnou hráz protibožským, bořivým vlivům na celistvost svých rodin.

4. NEDĚLE PO DUCHU SVATÉM

Jenom duch toho Zlého navozuje situaci, ze které je východiskem přísaha jako známka nedůvěry a vzhledem k možnosti křivopřísežnictví a nejrozmanitějšího chytračení chabá záruka pravdivosti. V Duchu svatém je pravda samozřejmostí. Nový člověk nového srdce nemůže mluvit jinak než pravdivě, takže existence církve znamená mimořádný kolektiv cti a spolehlivosti, kolektiv semknutý vzájemnou důvěrou, bezelstnou a plnou lásky. Křesťan totiž ví, že kdykoliv by stál před jakýmkoliv soudem, stojí vždy také před Boží vševědoudností, před kterou jako lhář, křivopřísežník a pletichář neobstojí, neboť Bůh nebude oklamán. Z královského otcovství Božího pak vyplývá důstojenství jeho dětí, rodina neustále provívána Duchem svatým, Duchem pravdy, kde každý pokus učinit se jiným je a priori vyloučen. Láska k bližnímu zlo neučiní, proto vysoká mravní úroveň křesťana a jeho církve připustí daleko spíš trpět křivdu než se domáhat moci práva. Na pravdu z lásky není paragrafů.

Vstup: Lv 19, 12

Tužby:

2. Aby každé promluvení naše, každá výpověď a svědectví bylo poznamenáno láskou pravdivého člověka, ...

3. Aby církev naše byla společenstvím svědomitosti, čestnosti, důvěryhodnosti a spolehlivosti v Duchu svatém, ...

Epištola: 2 K 1, 15-22

Evangelium: Mt 5, 33-37

Obětování: Dt 23, 21

Požehnání: Jk 5, 12

Modlitba:

Uchraň, Duchu svatý, církev svoji všeho poklesu do nížin nepravdy a bezectí. Nedovol nikomu z nás utíkat se ani v největších tísních tam, kde se předpokládá možnost nepravdy, neupřímnosti a přetvářky. Dej, ať je nám dokonale cizí, co je světu bez tebe vlastní. Naplň naši církev nezklamatelnou vzájemnou důvěrou a dej, aby nikdo z nás ve světě nezbuzoval podezření z nepravdy, ale naopak budil důvěru, jakou má pro svou pravdu jen vyznavač Ježíše Krista.

5. NEDĚLE PO DUCHU SVATÉM

Úroveň vzájemných vztahů mezi lidmi má v Duchu svatém zřetelně vzestupnou tendenci. Se sílcí a mohutnější vírou se prohlubuje poznání a zjemňuje etika. Mravní požadavky na křesťanovo smýšlení, rozhodování a jednání jsou v lidu Božím stále vyšší. Tím vyšší, čím bližší je Bůh i člověk. Čím opravdovější je zbožnost, tím nápadnější je křesťanovo chování a jeho odlišnost od názorově, fakticky i prakticky bezbožského světa. Dynamika vlamujícího se Božím království do života je v ostrém protikladu k descendenčnímu trendu v morálce světa, jemuž ani návrat k mravnímu primitivismu není nemožný. Co je možno světu, je absurdní v Boží církvi. Stačí-li světu jen to, co je povinné, pak v Duchu svatém je to zarmucující minimum, je-li přece křesťan schopen udělat daleko víc, než co je povinen. V církvi vpravdě svatodušní platí Mistrovo: Nic vám nebude nemožného. Ani taková maxima, jako trpět křivdu, vzdát se odplaty, nevyhledávat světských soudů a nedávat jenom přesně to, co se požaduje. I Bůh dává totiž víc, než o co prosíme.

Vstup: Př 24, 29

Tužby:

2. Za zpevnění a růst své víry a z ní pramenící naděje a lásky, ...

3. Abychom všichni činů stále krásnějších schopni byli, ...

Epištola: Dt 19, 15-21;

Evangelium: Mt 5, 38-42

Obětování: 1 Pt 3, 8-9

Požehnání: 1 K 6, 1-4 (5-9a)

Modlitba:

Posiluj a osvěcuj nás, Duchu svatý, a probouzej v nás vždy žhavější touhu po dokonalosti. Nedej nám nikdy přestat na tom, co můžeme, ale dej, abychom vykonali i to, co jsme dosud nemohli. Učiň možným to, co dosud nebylo v našich silách a nedopusť, aby naše mravní nemohoucnost klesala pod úroveň běžné morálky. Nedej, abychom chabou jakostí svých mravních činů na sebe prozrazovali, že stydne naše láska, protože vychládá naše víra. Kéž ta hoří plamenem, který učiní žhoucí naši lásku k Bohu a k lidem tak, abychom uchvacovali všechny pro Krista Ježíše, ...

6. NEDĚLE PO DUCHU SVATÉM

Svatodušní křesťan a jeho církevní kolektiv nese na sobě požadavek lidu zvláštního. Všechn mravní průměr je v Boží církvi nelegitimní a diskredituje obecnoství Božího lidu. Kde je tu kvalita vztahů srovnatelná s tím, co je i ve světě bez Boha možné, tam má církev činit pokání. Co dokáže i nekřesťan, to křesťan musí vidět nutně jako mizivou maličkost, jakože by bylo velmi zlé, kdyby ho i tato maličkost zahanbovala. Nové stvoření v Ježíši Kristu překvapuje novostí života, z něhož je všechna samozřejmost vyloučena. Kde církev nepostaví svět před zázraky víry skrze lásku konající, tam připouští problematičnost své existence. V novém stvoření jde o synovství Boha ničím neohraničené lásky. Dal-li nám Ježíš Kristus moc stát se dětmi Božími a Božími dědici, pak dědictví po živém Bohu je právě v nebeském nadhledu, ve kterém mizí to, co ve zcela světském pohledu na mapu lidí dělí nesmiřitelnou hraniční čarou.

Vstup: Př 25, 21-22

Tužby:

2. Aby Duch svatý naše vzájemné vztahy mezi lidmi i národy a státy ohněm dorozumění naplnil, ...

3. Za církev lidu zvláštního, mimořádného a překvapujícího skutky neomezené lásky, ...

Epištola: Ex 23, 1-9

Evangelium: Mt 5, 43-48

Obětování: Ř 12, 20-21

Požehnání: Lv 19, 1-2. Dt 18, 13

Modlitba:

Prosíme, svatý Bože náš, abychom nežili z mravní chudoby a nedostatečnosti, ale z bohatství tvého Ducha. Prosíme, aby On prosvětloval naše vzájemné vztahy v církvi i mimo ni tak, abychom nebyli nepřáteli a neměli nepřátele. Prosíme, abychom místo dělení lidské společnosti volili raději její jednotu. Dej, abychom si v Duchu Ježíše Krista osvojili tvůj pohled na svět, pohled z výšin dokonalosti a svatosti, ze které ty chceš, aby všichni byli spaseni.

7. NEDĚLE PO DUCHU SVATÉM

Kdo je obdařen dary Ducha svatého, získal schopnost být dobrý. Nijak se k ní nedopracoval a nijak ji v sobě nevypěstoval. S darem vykoupení dostal svobodu od toho Zlého, jemuž doposavad podléhal, a překonal někdejší svůj solipsismus. Křesťanský altruismus je vyznačen příkazem: „Darmo jste vzali, darmo dejte!“ Motivací křesťanské dobročinnosti je láska k člověku, vyplývající z lásky k Bohu jako odpovědi na ustavičně zakoušenou lásku Boží. Kde jsme proto jen dobročinným nástrojem v ruce milujícího Otce, tam jde vždy a ve všem o slávu Boží v Kristu, nikoliv o slávu naši. Jenom průrvy ve zbožnosti mohou způsobit, že křesťan za odevzdání Božího dobra něco od lidí čeká, aniž by pozoroval, že v tom momentu je každý jeho dobrý čin mravně bezcenný. Náročný dobroděj přijde o odměnu připravenou v nebi za samozřejmost lásky.

Vstup: Ř 12, 6-9

Tužby:

2. Za lásku skutečnou, nezištnou a dobrotivou, ...

3. Aby z víry naší vyvěraly skutky nesobeckého milování, ...

Epištola: Ko 3, 18-25

Evangelium: Mt 6, 1-4

Obětování: Dt 15, 7-8

Požehnání: 1 J 3, 16-19

Modlitba:

Odejmi, Duchu svatý, z naší dobročinnosti každou vypočítavost a dej, abychom dovedli štedře dávat a přitom nic neočekávat. Učiň nás schopny činit tak vysoce kvalitních, že by každá lidská odměna je nevyvážila ani zdaleka. Dej, ať krásu svých činů nikdy neposkrvníme očekáváním díky, chvály či slávy a způsob, že naší víře bude nezištné dobro samozřejmostí. Osvobod' nás od žádostivosti světa, abychom při splnění všech svých bliženeckých povinností byli ochotně neužitečnými služebníky, poslední z posledních, kteří k obdarování dali jen svou ruku, zatímco dar sám je od Boha samého.

8. NEDĚLE PO DUCHU SVATÉM

Ani vztah k člověku vyjadřovaný dobročinností, ani vztah k Bohu vyjadřovaný modlitbou, nemají v Boží církvi „právo veřejnosti“. Obojí je ve své podstatě niterná záležitost, takže i když je obě efektivní, nebude nikdy efektní. Kde je v církvi živ Ježíš Kristus, tam se křesťan sám i v jakémkoliv kolektivu bude vždy modlit v duchu a pravdě. Krásná modlitba, krásná liturgie (včetně kázání) mohou být kamufláží zcela sterilního pokrytectví, snadno zařaditelného mezi úspěšné ctnosti reverenda Gentryho. Toliko Bůh sám kvalifikuje každý projev zbožnosti jako skutečně krásný. Sotva je mu krásné, co není pravdivé a Bůh nebude oklamán ničím. Co stačí lidem, je pro něho málo. K vyslyšení nestačí abundantní počet modlitebních a liturgických textů, ale mnoho zmůže modlitba spravedlivého, který si neumíná změnit Boží vůli, ale pokorně se s ní ztotožnil.

Vstup: Jk 5, 13-15

Tužby:

2. Za srdce nová, čistá, upřímná a bezelstná, ...

3. Aby vůle naše byla ve všem totožná s vůlí Otce našeho, ...

Epištola: 2 Kr 4, 32-37

Evangelium: Mt 6, 5-8

Obětování: Jk 5, 16-18

Požehnání: 1 Pt 5, 6-7

Modlitba:

Dej nám, Pane Ježíši Kriste, ducha modlitebního, aby naše modlitby nebyly marným voláním naším a pro Boha obtíží a nepříjemností. Dej, abychom se všichni dovedli modlit v duchu a pravdě, aby ani naše prosby ani naše chvály nebyly jenom na rtech, ale aby tryskaly z pokorného i uchváčeného srdce. Dej opravdovost celému našemu životu v církvi a tak i našim modlitbám a všem projevům naší zbožnosti. Všechnu okázalost nahraď prostotou, všechno sebevědomí pokorou prosebníků nehodných, ale plných naděje.

9. NEDĚLE PO DUCHU SVATÉM

Jestliže nás Duch svatý uvádí do celé pravdy, pak jsme bez pochyb o skutečnosti Božího soudu. Velmi potřebujeme soudu milosrdného a odpouštějícího a je to právě tato potřeba, která musí učinit naše srdce měkká, citlivá a soucitná, abychom nepřišli o naději. Čas milosti není nekonečný a bude vystřídán přísností soudu posledního dne. Z této přísnosti sotva učiní Božský Soudce výjimku až půjde o církev. Spíš lze očekávat pravý opak. Nebyli jsme lidmi a stali jsme se lidmi Božími; mohli jsme zůstat těmi, nad nimiž se Bůh neslitoval, ale v Ukřižovaném jsme došli slitování. Máme tedy z čeho žít a z čeho rozdávat, na cestě k soudu. Nepostřehneme-li, že je to cesta odpouštění, pak milosrdenství, jehož se nám dostalo, bude velmi podobno zakopané hřivně, o kterou služebník přišel. Pak bychom se ovšem ocitli před Ježíšem jako Soudcem, s prázdnými rukama, jeho milost k nám by byla nadarmo a naše poslední věci by byly velmi tristní povahy.

Vstup: Ko 3, 12-13

Tužby:

2. Abychom všichni z daru milostivého odpuštění dovedli rozdávat štědře a laskavě, ...

3. Aby se nikdo z nás tvrdostí svého srdce o Kristovo milosrdenství nepřipravoval, ...

Epištola: Ef 4, 26-32

Evangelium: Mt 6, 14-15

Obětování: 1 Pt 3, 8

Požehnání: Ž 130, 1-8

Modlitba:

Přijď, Duchu svatý, a naše vztahy k lidem prolni odpouštějící a milosrdnou láskou. Dávej nám poznávat stále zřejměji a naléhavěji, že žijeme jen proto, že nám pod křížem bylo odpuštěno. Ale dávej nám stále stejně poznávat, že máme Pánu dávat lásku za lásku a ta že je v pomoci a odpuštění všem, kdo se proti nám provinili. Nedopusť, abychom musili končit svůj život, aniž bychom odpustili svým viníkům a byli ve své žádosti o odpuštění odmítnuti jako nehodní správce toho, co nám bylo svěřeno.

10. NEDĚLE PO DUCHU SVATÉM

Má-li být křesťanův život následováním Krista, je to život plný odříkání a sebezapírání. Je to životospráva v Duchu svatém, v jeho síle a moudrosti, možnost být prospěšný tam, kde se vsutku musí strádat, neboť tam jsou ti, kteří nemají, co by si odřekli. A je to právě jen tato křesťanova prospěšnost, podle níž je poznatelný jeho samozřejmý půst, s nímž se nechodí na trh a který je více méně anonymní přítakání Kristovu: „Cokoli jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili.“ Patrný je takovýhle půst pouze Vševědoucímu, který nenechá bez odměny ani naši dobrotivost, ani naši modlitbu, ani náš půst, budou-li to všechno skutky vykonané v Bohu, z Boha a pro Boha. Čím méně se o nich bude mluvit, tím větší bude jejich hodnota. Jejich kurz naproti tomu rapidně poklesne, budou-li diktovány větou: „Zamilovali si lidskou slávu víc než slávu Boží.“ Proto „Kdo se chceš chlubit, chlub se v Pánu!“

Vstup: Iz 58, 5

Tužby:

2. Abychom všichni ve své cestě za Pánem byli schopni pravého odříkání, ...

3. Aby zbožnost naše byla vždy jen slávou Páně a nikoliv naší, ...

Epištola: Za 7, 1-7

Evangelium: Mt 6, 16-18

Obětování: Kaz 9, 7-8

Požehnání: Ř 8, 8-10

Modlitba:

Osvěcuj nás, Duchu svatý, abychom každým svým projevem byli upřímní a pravdiví. Kéž nikdy se nic v našem církevním životě nepodobá oběti oklamání, ale ať je všechno jen vydáváním svědectví pravdě. Tou ať pak není nic a nikdo jiný, než ukřižovaný, vzkříšený a oslavený Ježíš Kristus. Učiň, aby On byl v nás a mezi námi - sebezapíravý, odříkající se a v obět' se vydávající za celý hříšný svět. Dej každému našemu postu tuto ježíšovskou orientaci, aby ani klam ani sebeklam nebyl poskvrněním Kristovy církve.

11. NEDELE PO DUCHU SVATÉM

Žít Duchem znamená žít duchovně a najít svůj křesťanský blahobyt tam, kde by ho nikdo ze světa nehledal. V Boží církvi jde o radikální přesun našich zájmů v oblasti věčných hodnot Božího království. Jenom v duchu světa je možno být bohatý a šťastný zároveň, jakože jen v duchu světa je zajištěná existence myslitelná v peněžním dostatku. Kde není víry v trojjediného Boha, tam také není těch, jimž bychom mohli a uměli pomoci v jejich bídě a nedostatku. Kde neváne Duch svatý, tam nám dokonce ani přebytek nic neříká o bližním v hladu a nouzi, zatímco tam, kde se vznáší Duch Boží, se dovedeme i o existenční minimum rozdělit až tak, že začne vznikat docela jiné bohatství než to, které se dá uložit a o které je třeba mít strach. Z Ducha svatého se rodí člověk bohatý pro Boha; boháč v Duchu svatém nemůže být nikdy okraden a ošizen a také žádný poplach a strach z měnové reformy ho o klidný spánek neošidí.

Vstup: 1 Tm 6, 17-19

Tužby:

2. Abychom všichni dary Ducha svatého byli obohaceni, ...

3. Aby duchovní bohatství bylo naší skutečnou a jedinou jistotou, ...

Epištola: Jk 5, 1-6

Evangelium: Mt 6, 19-20

Obětování: Př 12, 25-28

Požehnání: Ž 52, 9-11

Modlitba:

Proměň, Duchu svatý, každého z nás v toho skutečného a pravého boháče. Nedopusť, abychom byli chudí a insolventní před těmi, kdo potřebují naši pomoc, naše přispění, naši účast. Dej, ať roste náš kapitál víry účinkující láskou ke všem, kdo všelijak strádají. Nedej, abychom přilnuli celým svým srdcem k tomu, co se dá jen počítat, schovávat nebo proměňovat v to, co jenom nám slouží a co je bezohledností k těm, kdo nemají co do úst ani co do srdcí. Pomoz k přehodnocení statků a dej, aby statky duchovní nám vždycky byly víc než to, co si s sebou neponeseme před Soud poslední.

12. NEDELE PO DUCHU SVATÉM

Bez zdravých očí bychom neviděli a kdo je slepý, sotva půjde bezpečně; ona i krátkozrakost a každá jiná vada zraku zbavuje jistoty na cíl určeného pohledu. Má-li být život zacílen na Ježíše Krista, má to co dělat s nitrem člověka. Není-li z něho beze zbytku vypuzen kdejaký démon, pak nelze mluvit o plnosti Ducha, ale pak také není člověk schopen následování Krista beze všech výhrad. Kde chybí světlo Ducha svatého, tam je nutně tma ducha zlého, ve které se nedá pochodovat, zato však spíš bloudit a tápat, chytat se kdejaké vratké plaňky místo pevně se opírat o záchranný kříž. Nejenom, že sami potom nevidíme, ale jsme tmou pro všechny, jimž máme být světlem. Jde o patrné, zřetelné a určité křesťanství patrných, zřetelných a určitých učedníků a apoštolů nerozptýlených zájmy o tu kterou dočasnost, ale soustředěných na věčné hodnoty Království.

Vstup: Kaz 2, 13-14a

Tužby:

2. Abychom všichni čistotou svých srdcí pro slovo věčné pravdy byli vnímaví, ...

3. Za očištění srdcí svých od temných žádostí, tužeb a přání, ...

Epištola: Ef 5, 1-11

Evangelium: Mt 6, 22-23

Obětování: Př 17, 24

Požehnání: Ž 82, 1-8

Modlitba:

Pomoz, Hospodine, aby naše srdce nezůstávala znečištěná a temnými vášněmi připravená pro návrat toho Zlého. Pomoz, abychom dovedli dát výhost Zlému na trvalo a byli schopni přijmout do svého nitra tvého svatého Ducha. Aby jen On to byl, kdo nás povede a kdo z nás učiní syny světla, jimž skutky tmy budou dokonale cizí. Dej, abychom viděli jasně a zřetelně na Ježíše Krista, ve světle své víry šli za ním pevně a bez váhání do tvého království, strhující i mnohé světlem svých skutků z víry, lásky i naděje.

13. NEDELE PO DUCHU SVATÉM

Zdalo by se, že respekt dvou prvních přikázání Dekalogu je křesťanu samozřejmý. „Pán Bůh, náš Pán jeden jest,“ lze bez obtíží opakovat, ale k praktickému vyznání této pravdy bude vždy potřebí přítomnosti a osvětlení Ducha svatého, abychom lásku k Bohu nedrobili před božstvy a modlami a nezbožnili kapitál. To, co ten umožňuje a poskytuje, je sice velmi atraktivní, ale také velmi nebezpečné, protože Bůh chce celého člověka a Božím zájmem je třeba podřídit všechny zájmy ostatní, případně je naprosto anulovat, jde-li v posledu o takový životní styl, v němž se dá už mluvit toliko o Bohu, ne-li mrtvém, tedy zapomenutém. V takovém případě je totiž zapomenut i člověk, na němž křesťanova láska k Bohu má být prokazatelná. Bez Ducha svatého lze zproblematizovat Boží jedinnost i jeho spasitelské dílo a služba antikristu bude prakticky bez problémů.

Vstup: 1 Kr 18, 21

Tužby:

2. Za lásku bez pokrytectví, upřímnou a pravdivou, ...
3. Aby nikdo z nás nikdy obětí oklamání nepřinášel, ...

Epištola: Gn 25, 29-34

Evangelium: Mt 6, 24

Obětování: Ž 61, 11

Požehnání: Ř 12, 9-13

Modlitba:

Prosíme, Duchu svatý, za dar pravé zbožnosti; zbožnosti, ve které bychom svými rty nectili Pána a svým srdcem jeho protivníka. Dej, abychom vždy dovedli rozpoznat nebezpečí božstev ze zlata a vyvarovali se oddané službě tomu, co nedává plnost, bohatství, krásu a věčnost života. Chraň nás naivního omylu, že je služba dvěma pánům možná a že je myslitelné spojení Krista s Beliálem. Vyučuj nás svaté bázní, s jakou bychom byli schopni se zřeknout všeho, co by poskvřnilo naši lásku k Otci a znemožnilo tak i lásku k člověku jako bratru.

14. NEDELE PO SVATÉM DUCHU

Slova o povinné bezstarostnosti třeba číst toliko v Duchu svatém, abychom je četli vážně a nikoliv s úsměvem. Jen v jeho světle je správně pochopíme a jen v jeho moci se přestaneme bát budoucnosti, o níž toho mnoho nevíme. Jen s darem svatodušní moudrosti a rozumnosti pochopíme, že jakákoliv zásobárna je vždycky méně než chrám Boha živého. A právě ti, kdo z chrámu jako z večeřadla vycházejí nasyceni chlebem živým z ne-be, napojeni z pramene živé vody a oblečeni v Pána Ježíše Krista, se nebudou bát a ptát: Co budeme jíst, pít a co si oblečeme? Ale budou se ptát, čím se nasytí, občerství a ošatí ti mnozí na celém světě. A to je starost nejen dovolená, ale i povinná. Věty Kristovy nepovedou křesťana k pasivitě, nýbrž k aktivitě, ne k čekání, ale budování, ne k lhostejnosti, ale k zápasu ve jménu toho Ježíše Krista, který, pokud se našeho dostatku týká, nám popřává klid Božích dětí.

Vstup: 1 Pt 5,6-7

Tužby:

2. Abychom všichni s důvěrou v Pána Ježíše Krista své dny prožívali,...
3. Aby nikdo z nás o ustavičné péči Kristově nikdy nepochyboval,...

Epištola: 1 Kr 10,1-9 (4,25-27)

Evangelium: Mt 6,25-34

Obětování: Ž 37,1-5

Požehnání: Iz 26,1-4

Modlitba:

Děkujeme, Pane Ježíši Kriste, že jsi nám ukázal svého Otce jako i Otce našeho. Děkujeme ti, že jsi nás s ním smířil tak, že smíme žít v jeho lásce a spoléhat na jeho otcovský zájem o každého z nás. Prosíme, abychom v tvém svatém Duchu činili, co je Boží vůlí, zachovávali tvá přikázání o pomocné lásce k lidem a neumdléváli v hlásání tvé radostné zvěsti slovem i životem. Dej, abychom v odevzdanosti a spolehnutí na pomoc Otce tvého i našeho přispívali k uklidnění všech starostmi zneklidněných a vnášeli známost o tobě všude, kde je znepokojení a strach.

15. NEDELE PO DUCHU SVATÉM

Pochopíme-li v Duchu svatém svůj život jako cestu, pak je nám jasné, že finále této cesty je Soud a že nejpříznivější a nejžádoucnější je na Soud nepřijít, ale „přejít ze smrti do života“. Stejně je nám v Duchu svatém jasné, že tou cestou je Ježíš, který „nesoudí žádného“. Nesoudí-li žádného ten, kterého nikdo nemůže vinit z hříchu, sotva se budeme odvažovat soudit někoho my, kteří víme o Boží svatosti a právě proto musíme denně prosit: „Odpusť nám naše viny“. Jsme-li sami odkázáni na Boží milosrdenství, nemůžeme projít cestu, raženou světem, bez alespoň nějaké nápodoby tohoto milosrdenství. Distancovat se od člověka, který se zlem nezapasí právě nejlépe, by mohlo znamenat velmi nebezpečnou distanci Boha od nás jako od těch, jimž mnoho bylo svěřeno, ale mnoho bylo na nich vyhledáváno marně. Nepřišel-li Ježíš soudit, ale spasit svět, přísluší i nám před Soudem zachraňovat než a priori soudit a odsoudit.

Vstup: Jk 4, 11-12

Tužby:

2. Abychom všichni na své cestě k Soudu zápasili s hříchem statečně a vítězně, ...
3. Aby každý náš soud byl vždy méně přísný, zato víc shovívavý a milosrdný, ...

Epištola: 1 K 4, 1-7

Evangelium: Mt 7, 1-5

Obětování: 2 K 5, 10-11

Požehnání: Ju 20-25

Modlitba:

Neuved' nás v pokušení nesmlouvavě posuzovat a odsuzovat, Hospodine svatý. Nauč nás přebývat s publikány a hříšníky tak, jako s nimi přebýval tvůj Syn. Nedovol nám s nimi hřešit, ale také nedopusť, abychom je odsuzovali dřív než ty. Dej, abychom se raději sami co nejpřísněji zkoumali, než se odvážíme posuzovat ty, jimž bychom spíš měli být pomoci, službou a ukazatelem k záchraně v Ježíši Kristu, ...

16. NEDELE PO DUCHU SVATÉM

Je třeba prosit Ducha svatého netoliko o dar moudrosti a rozumnosti, ale také o dar rady a umění. To proto, aby náš apoštolát a naše svědectví nepoklesly ve fanatismus, idealismus a romantismus prosadit se Slovem Božím všude, vždyc-ky a za každou cenu. Místrem je tu Pán Ježíš, který se mohl dát zabít několikrát, ale dal se zabít až tehdy, když nastala jeho hodina. Kalich Páně i jeho křest je sice určen všem apoštolům, ale dokud je možnost hlásání evangelia slovem a životem jinde než tam, kde jsou dveře před Pánem Ježíšem zavřeny, je hlásání mučednickou smrtí předčasně. Pavel mohl být zařazen do církevního martyrologia hned po Damašku, ale „Duch mu nedovolil“, protože ho čekala Malá Asie, Řecko a Řím. Tak příkaz nebát se těch, kdo zabíjejí tělo, pro apoštola platí stejně jako svatodušní realismus. Je-li lépe někde mlčet, pak by ovšem bylo chybou z opatrnosti mlčet vždy a všude.

Vstup: Mt 10, 14-15

Tužby:

2. Za dar rady a umění pro svůj apoštolát i pro svoje svědectví, ...
3. Za vytrvalost v díle království Kristova, ...

Epištola: Sk 9, 10-25

Evangelium: Mt 7, 6

Obětování: J 19, 8-9

Požehnání: Mk 4, 11-12

Modlitba:

Nedej, Pane, abychom ke svým úkolům přistupovali bez svatodušních darů rady a umění. Dej nám nacházet srdce dychtivě otevřená a nedopouštěj, abychom rezignovali tam, kde jsme byli neúspěšní. Připomínej nám ustavičně, že kdo pohrdá námi, pohrdá tebou a kdo nás přijímá, přijímá tebe. Nauč nás, abychom opatrnost nevyměnili za opatrnictví a statečnost za hazardování životem. Rad' nám ty sám svým svatým Duchem a nauč nás pravému apoštolskému umění, které nevyhledává utrpení, ale také se ho neleká.

17. NEDELE PO DUCHU SVATÉM

Situace Kristovy církve, právě proto, že ona je Kristova, není vždy tak snadná, abychom se nemuseli ohlížet po pomoci. Pro realitu této pomoci není třeba před kritickými chvílemi raději utíkat. Bůh jako pomoc vždycky hotová je živ, a proto vidí a slyší. Vidí nouzi i slyší toho, kdo je v nouzi, a neskrývá se do neproniknutelnosti tomu, kdo vším úsilím hledá, jakože dveře jeho království nezůstávají zavřeny tomu, kdo na ně vytrvale buší svou touhou, očekáváním a nadějí. Což nevidíme v Duchu svatém Ježíše jako svého Přímluvce a Zastávce, v jehož jménu prosit znamená být vyslyšen dřív, než otevřeme ústa? Do našich trampot a nesnází pro evangelium vchází Bůh, jehož bytí je nebeské, vysoce umocněné otcovství, o jakém máme pozemskou zkušenost. Vchází po cestě našich modlitebních tužeb, prosb a volání. Zůstáváme-li ve svých církevních zápasech bezradní, unavení i přemožení, t. j. nedostáváme-li, je to jen proto, že neprosíme, spoléhající jen sami na sebe. Toho se neodvažoval ani Syn Boží nejmilejší; ten spoléhal na Boha!

Vstup: Jk 1, 5-6

Tužby:

2. Za ducha modlitebného, za prosby své v Duchu a pravdě, ...
3. Abychom všichni v modlitbách svých byli vytrvalí a bez pochybování, ...

Epištola: Jk 4, 1-10

Evangelium: Mt 7, 7-11

Obětování: Jk 1, 17

Požehnání: 1 J 5, 14-15

Modlitba:

Děkujeme, Pane Ježíši Kriste, za ujištění, že Otec tvůj je Otec náš a že jako slyšel tebe, slyší i nás. Děkujeme, že žádná naše situace není bezvýchodná tak, abychom jí podléhali nebo před ní utíkali. Děkujeme, že smíme prosit o moudrost a rozumnost, radu, sílu a umění, zbožnost a Boží bázeň a že všech těchto Božích darů se nám také dostává. Děkujeme, že jako modlitebníci v Duchu a Pravdě nemůžeme být zahanbeni. Děkujeme, že v tobě máme mocnou přímluvu ve svých prosbách a vlivného svého zastávce v těžkých chvílích svého církevního zápasu.

18. NEDELE PO DUCHU SVATÉM

Není pochyby o tom, že novozákonní církev bude číst i Starý Zákon. Jestliže z něho nevyčte zlaté pravidlo blíženeckého života, nečetla ve svatém Duchu Kristově. Zapsala-li se do dějin někdy podle hesla: „Bůh vysoko, car daleko“, mohlo se to stát jenom proto, že ulpěla na liteře, která zabývá, ale zmizel jí Duch, který obživuje. Pak ovšem nejen car, ale každý člověk se jí vytratil z blíženeckého pole a nastal středověk, ne-li ranný novověk nádherných katedrál i krvavých dějin inkvizice. Sotva si nesvatodušní církev přála, aby s ní kdo jednal tak, jako ona jednala s ním. Milovaná církev je jen napřed církev milující; k církvi nemilosrdní budou ti, k nimž církev nebyla milosrdná. Pravdivost věty: „Kdo seje vítr, sklídí bouři!“ potvrdila reformace. Mutatis mutandis, to vše platí netoliko o církvi jako celku, neboť ten celek je tvořen křesťanskými individualitami. Velmi záleží na tom, aby každý nejenom v neděli naslouchal, ale i ve všední den četl v Duchu svatém Písma, která mluví o Ježíši, který přišel ne soudit, ale spasit.

Vstup: Lv 19, 18

Tužby:

2. Abychom všichni Písmo svaté četli jen ve světle Ducha svatého, ...
3. Abychom všichni svým bližním prokazovali to, co od nich si přejeme, ...

Epištola: Ř 13, 8-10

Evangelium: Mt 7, 12

Obětování: 1 Pt 1, 22-23

Požehnání: 1 Te 3, 12-13

Modlitba:

Při všem, co konáme, buď ty, Duchu svatý, naším rádcem a naším soudcem. Bud' naším rádcem, když otevíráme Bibli, abychom nečetli jako synové světa, ale jako synové Boží. Dej, abychom pochopili Zákon a proroky jako příkaz velmi odpovědné lásky k člověku, abychom byli plni zájmu a účastenství s ním v jeho radostech, ale hlavně v jeho nesnázích, starostech a těžkých problémech. Nauč nás, že každý projev lásky k nám musí předcházet ještě větší láskou k bližnímu našemu. Nedej, abychom čekali zájem a úctu toho světa, jemuž jsme nijak nepomohli a nijak neprospěli.

19. NEDELE PO DUCHU SVATÉM

Je v duchu světa plout s proudem nebo se ztratit v zástupu či spoléhat na pravdu většiny. V Duchu svatém je naproti tomu možné jít proti proudu nebo jít zcela sám a při tom se nebát. Ježíšova cesta k Otcovi byla tak úzká, že se na ni nevešel ani hlouček dvanácti. Je-li jediná spolehlivou cestou do věčného života Ježíš Kristus, pak je to Kristus s křížem. Čekat, až se pro takovouhle cestu rozhodnou masy, znamená čekat marně. Tady se musí každý rozhodnout sám. Je-li dveřmi v bráně Království poplivaný, zneuctěný, ztýraný Ježíš, pak tento vchod naleznou pouze jedinci s plamenem Ducha na hlavách, majíce za moudrost, co zástup nevěřících bude mít za bláznovství kříže. I když Ježíš Kristus přišel jako světlo, pro mnohé zůstává tma se svými možnostmi a přitažlivostmi daleko lákavější; nejsou se svými hříchy vidět. Malé stádečko se světla nebojí, stydět se nemá za co. Je mnoho povoláných, ale málo vyvolených.

Vstup: J 14, 6

Tužby:

2. Za odvahu a nebojácnost víry, ...

3. Aby nikoho z nás maličká obec vyznavačů Kristových neodrazovala, ...

Epištola: Ř 3, 9-26

Evangelium: Mt 7, 13-14

Obětování: J 10, 9

Požehnání: Lk 12, 32

Modlitba:

Posvěť nás svým svatým Duchem, Pane Ježíši Kriste, abychom nepřehlédli tu těsnou bránu, která vede do života. Nedej nám lekat se toho, že nás nebude mnoho na cestě za tebou. Zpevňuj naši víru, abychom se dovedli rozhodnout pro věčné hodnoty tvého království a odvážít se rozchodu se vším, co nemá naději na věčnost. Dej, abychom celým srdcem přilnuli k tomu, co trvá a zřekli se toho, co by nás mohlo na cestě za tebou zdržovat a s čím bychom branou věčnosti neprošli. Dej, abychom na své životní pouti viděli ustavičně tvé stopy a nelekali se, že jsou krvavé.

20. NEDELE PO DUCHU SVATÉM

Kde bude církev postrádat Ducha svatého, tam bude v neustálém nebezpečí nehodných kněží, nevěrných pastýřů, falešných proroků, nespolehlivých a neodpovědných vůdců. Ti, jimž jako kněžím není Veleknězem Ježíš ukřižovaný, jimž jako pastorům zmizel ze zorného pole Dobrý Pastýř dávající za ovce život, jimž jako prorokům chybí do celosti pravdy Syn člověka přicházející k soudu a kdo jako vůdcové zapomněli, že „jeden je vůdce náš“, uvidí své stádo daleko spíš jako kořist než jako úkol. Boží církev nebyla, není a podle slov Páně ani v posledních časech nebude prosta ani nebezpečí zvenku ani tohoto nebezpečí z vnitřku, nebezpečí rozkladu. Čelit mu může pouze bohatství darů Ducha, jímž bude tříbit duchy a rozpoznávat netoliko faleš krásných slov, ale i faleš krásných skutků. Nedá se oklamat krásně zbarveným jablkem, protože uvidí i pod jeho slupku.

Vstup: 2 Pt 2, 1-2

Tužby:

2. Aby církvi své dával kněze věrné, vůdce pravé a proroky pravdivé, ...

3. Aby církev lidu Božího pravost i faleš svých vůdců vždy dobře rozeznávala, ...

Epištola: Sk 20, 26-35

Evangelium: Mt 7, 15-20

Obětování: 1 J 4, 1-3

Požehnání: Lk 22, 25-27

Modlitba:

Prosíme, Hospodine svatý, abys svým Duchem, jímž až do srdce hledíš, nám pomáhal rozpoznávat pravost vůdců v církvi. Dej, abychom se nedávali klamat těmi, kdo tebou nebyli zavoláni, pověřeni a Duchem tvým posvěceni. Ukazuj nám na život těch, kdo k nám mluví. Kéž se nedáváme oklamat ani krásou ani okázalostí skutků neupřímných a vypočítavých. Vůdcem nade všechny buď nám sám obětovaný Ježíš Kristus.

NEDELE A PO DUCHU SVATÉM

V Duchu svatém není Ježíš jedním z pánů, ale Pán pánů, nejvyšší autorita; protože to je autorita božská, patří jí naše láska, která se rovná poslušnosti. Znáť takto Ježíše jako Krista a být takto znám Ježíši jako Kristu znamená nejintimnější obecenství s ním. V tomto obecenství je hra na křesťana naprosto nemyslitelná, protože každý jen pouhý hold mesiášskému Králi bez co nejuctivějšího a nejradostnějšího respektu je dokonale průhlednou manifestací cizoty vyjádřené větami „Nikdy jsem vás neznal!“ a „Amen, pravím vám, neznám vás!“ V církvi Ducha Kristova nesmí chybět vědomí údů, že jsou nástroji v ruce Boží a tudíž služebnky neužitečnými. Kde je tato pokora nahrazena pýchou, sebevědomím a oprávněnými nároky, tam, až Král milosti převezme funkci Soudce, dojde v církvi, od jejíhož domu Soud začne, k nemilým a těžkým překvapením.

Vstup: 1 K 4, 1-4

Tužby:

2. Aby skutky naše byly skutky z víry, naděje a lásky, ...
3. Za poslušnost a pokoru, podle níž by nás Pán Ježíš vždycky poznával, ...

Epištola: 1 K 13, 1-8

Evangelium: Mt 7, 21-23

Obětování: Ž 143, 1-2

Požehnání: Ga 6, 7-8

Modlitba:

Pane Ježíši Kriste, který znáš nejen vyznání naše a nejen činy naše, ale i naše myšlení, dej nám Ducha svého, abychom ničím z toho nehledali slávu svou, ale slávu tvou. Ty jsi oslavil svého Otce, dej, abychom i my v tvém Duchu jej oslavovali a aby všechno v našem životě sloužilo jen Bohu k slávě. Nedej, abychom zpyšněli tím, co jsme mohli učinit jen z tvé moci, a zbav nás falešných jistot, pro které bychom si činili nároky na to, co může být jen darem tvé milosti. Způsob, aby všechny naše skutky byly patrný jen jako vykonané v Bohu a pro Boha.

NEDELE B PO DUCHU SVATÉM

Slovo, které od počátku bylo u Boha, se stalo tělem, bylo realizováno v čin všude pomáhajícího, odpouštějícího, trpícího a vítězného Ježíše Krista, jehož slova nebyla jeho, ale Otcova a jehož vůle byla totožná s vůlí Boží. Tento Ježíš se stal opět Slovem a to Slovo Oslaveného se opět stalo tělem. Tím tělem je Boží církev. Církev Kristova je viditelné slovo. To tenkrát, je-li postavena na tom základě, který je položen na Ježíši Kristu jako reálném, konkrétním Slovu, viditelném v činech celého života. Kde jsou v církvi slova Kristova životem, a to životem věčným, tam ji brány pekelné nepřemohou. Zůstane archou Noemovou, ve vlnobití pekelných živlů zcela bezpečnou. Na základě Slova tělem učiněného nemůže být postaven - v Duchu svatém - jiný dům než dům Boží, dům ne ze slyšeného, ale v život proměněného slova. Bez Ducha svatého zůstane Slovo slovem, církev domem s kazatelnou i lodí chrámovou i stolem k Večeři, ale bez Pána a bez činitelů jeho slova. Dům určený k demolici. Ale stačí i vítr!

Vstup: 1 K 3, 11

Tužby:

2. Aby naše církev byla církví posluchačů i uskutečňovatelů Slova Kristova, ...
3. Aby nikdo z nás své křesťanství na písku nezaložil, ale na skále Kristově je budoval, ...

Epištola: Gn 3, 10-24

Evangelium: Mt 7, 24-27

Obětování: Mt 24, 35

Požehnání: Mt 16, 18

Modlitba:

Prosíme, Otče svatý, abychom na soudu Kristově nebyli nalezeni jako pouzí posluchači tvého Slova a také ne jen jako hlasatelé. Prosíme, abychom naopak byli shledáni na každý okamžik schopni vydat počet ze svého vladařství. Ne jako dlužníci, kteří ke smyšlenému a hlásanému Slovu nepřipojili jemu odpovídající čin. Dopřej nám, abychom v Duchu svatém byli dostatečně silní proměnit v čin a život Slovo, jímž je Ježíš Kristus. Dej, abychom takto byli svatou církví svatých ustavičně a až do konce časů.

NEDELE C PO DUCHU SVATÉM

Nad Slovem Kristovým, resp. pod ním, pod jeho mocí je možný jen úžas. Jako Slovo mesiášského Krále s paruzijní soudcovskou ambicí je to Slovo přetvářející, tvůrčí, proměňující člověka v nové stvoření, plodně zneklidňující, sdělující moc stát se Božími dětmi nebo se vzepřít, postavit se na odpor, demaskovat se a na rozdíl od blahoslavených, ukázat se jako obžalovaný. Nic takového se nestalo a nestává zákoníkům, kteří nedovedou zákon psát do srdcí. Mluví, ale nic se neděje, mluví, ale nic se nestane! V živé církvi musí dojít k opakování časů letnicových, kdy pod slovem apoštolským jedni pocítí bodnutí v srdci, druhých se zmocní strach. Nestane-li se jedno ani druhé, je to znamením, že vyhovujeme touze po polechtávání uší a nedbáme Pavlova pokynu: „Kaž slovo, ať je to vhod či nevhod!“

Vstup: Ž 99, 1-3

Tužby:

2. Aby slova církve hlásaná i poslouchaná byla slovy s převratnou silou a mocí, ...
3. Abychom nikdy v církvi nezapomněli, že království Boží nezáleží v řeči, ale v moci, ...

Epištola: Neh 8, 1-13

Evangelium: Mt 7, 28-29

Obětování: Kaz 8, 1-4a

Požehnání: Ž 29, 1-4

Modlitba:

Prosíme, Duchu svatý, abys dal tu pravou údernost našim slovům. Abychom, mluvíme-li, nemluvili nic než slova Boží v té jistotě víry, že za každé slovo marné, nic neříkající a nic nevytvářející budeme souzeni. Dej pravdu a moc našim slovům. Dej, ať nás ani potlesk ani hněv posluchačů nestrhne na tu úroveň, kde bychom se líbili lidem, ne však svému Pánu Ježíši Kristu. Posvět naše kazatelny i lodi chrámové silou z výsosti.

NEDELE D PO DUCHU SVATÉM

Sloh a intenzita vyznavačského křesťanova života je dána příchodem Mesiáše, a to obojím. Z prvního vyvěrá a k paruzii tenduje. Mezi obojím je děsivé množství situací rodinných, společenských i církevních, atakujících naši víru v Ježíše jako Krista. Tyto situace fungují v dějinách i rodinných kronikách i v leckterém soukromém deníku jako velmi nebezpečná pokušení odvrátit se od Boha a od Krista a dát svou důvěru tomu a těm, kdo jsou přesvědčeni, že nás jedině oni mohou zbavit naší tísně a vnutí i nám toto přesvědčení. Záměna jistot pravých za falešné je dábelským svodem; podlehneme-li mu, proviníme se ustydlou láskou i absencí v celosvětovém hlásání evangelia všemi prostředky tak, že na konci věku protibožského budeme ne andělskými soudci na straně Syna člověka, ale na lavici obžalovaných, hned vedle falešných lžispasitelů, mesiášů a proroků.

Vstup: Iz 19, 2-4

Tužby:

2. Za setrvání naše ve víře, lásce a naději v dobách přetěžkých a bolestně únavných, ...
3. Aby naše láska neustydla a proměnila se v úsilí hlásat evangelium a svědčit o Kristu, ...

Epištola: Da 2, 27-49

Evangelium: Mt 24, 1-14

Obětování: 2 Pa 15, 2-7

Požehnání: Mal 3, 1-3

Modlitba:

Nedej, svatý Bože, abychom podlehli pokušením a svodům těch, které si tvůj protivník vybral za nástroje falešné a omylné. Nedej, abychom ve svých situacích tísnivých a kormutlivých spoléhali na někoho jiného víc než na tebe, který jsi v Ježíši Kristu přišel, přicházíš a přijdeš. Prosíme, abychom s přispěním tvého svatého Ducha dovedli rozeznat, co je nám ku pokoji a že celou svou důvěru a všechnu svou naději musíme v zájmu svém i světa dát tomu, jenž přišel a přijde, Synu tvému Ježíši Kristu, ...

NEDELE E PO DUCHU SVATÉM

Naplnit čas strašlivou a hroživou tísní dovedl Antikrist, odpůrce Boha, jeho stvoření a spásy. Odmítnout Ducha svatého a jeho církev znamená nerozpoznat satanovu lež, jakou může naplnit lidi pouště i paláců, církevních i světských institucí. I když je v jeho moci přivést svět na samý okraj existenční i existenční propasti, nepodaří se mu zvítězit nad Stvořitelem a Spasitelem, jehož moc je nevýslovná a milosti síla nevypravitelná, „Bůh dopouští, ale neopouští“ je zkušenost, s jakou jdou vyznavači nejrozmanitějšími zkouškami ke konci, který nebude neodvratnou katastrofou, ale vytoženým začátkem, bolestným zrozením času totality pravdy a lásky. Absolutní známost Kristova bude současně smrtí Zla i zlých a životem Božích vyvolených.

Vstup: Da 9, 26

Tužby:

2. Abychom všichni do obecnství pro věčný život patřili, ...
3. Abychom všichni k zachráněným před věčným zahynutím počteni byli, ...

Epištola: Da 12, 1-13

Evangelium: Mt 24, 15-28

Obětování: 2 Te 2, 8

Požehnání: 2 Te 2, 13-17

Modlitba:

Prosíme, Duchu svatý, abys nás provázel dny a léty našeho života ustavičně. Abychom v moci a síle svého nebeského Otce dovedli vzdorovat všem svodům a pokušením, která mají být naším zocelením a povinným svědectvím a naším hrdinstvím. Ale dej, aby i nad tím Zlým, který je ohrožením našeho života, byl náš záštitou a zárukou vítězství náš vítězný Pán a Bratr Ježíš Kristus, ...

21. NEDELE PO DUCHU SVATÉM

Hostina Božího království je příslibem účasti na svatbě Beránkově s církví, jeho nevěstou. Je-li ženichem ten, který se ptá: „Kdo z vás může mne vinit z hříchu?“, je Nevěsta oděna skvoucím kmentem utkaným z dobrých, světeckých skutků. Proto podíl na slávě věčného života není možný bez svatebního roucha žhavé víry láskou účinkující; příchod Ženicha musí přesto být zakalkulován do naší připravenosti, nemá-li dojít k osudnému, ba tragickému: „Neznám vás!“ Poznaj-li na nás lidé podle skutků, jak by nás podle nich nepoznal, neposoudil a neodsoudil ten, jemuž je naše: „Pane, Pane!“ stejně odporné jako Hospodinu, podle izaiášovské kritiky, modlitebné spínání rukou zločiny zkrvavených. Lamy z podobenství jsou tak symboly křesťanova života teprve tenkrát, jestliže jim nechybí olejové zásobníky, podmiňující život církve, její upotřebitelnost a její nezbytnost. Zradí-li církev poslání orgánu Kristovy vlády ve světě, promění se její modlitby, liturgie a pobožnosti v marné volání. Snad ji budou lecke znát, ale co jí to bude platné, když ji nebude znát Pán?

Vstup: Jk 2, 14-18

Tužby:

2. Abychom všichni vírou žhavou, plnou lásky a pravdy, na příchod Páně k soudu očekávali, ...
3. Abychom všichni lásku k Spasiteli svému věrným zachováním jeho slov osvědčovali, ...

Epištola: Zj 19, 5-9

Evangelium: Mt 25, 1-13

Obětování: Mt 7, 21-23

Požehnání: Iz 1, 11-18

Modlitba:

Prosíme, Duchu svatý, abychom v tvé radě a moudrosti svůj život víry proměňovali v mocné svědectví o Kristu jako cestě, pravdě a životě věčném. Zpevňuj a rozmnožuj naši víru tak, abychom byli schopni i činů nejvzácnějších a nejstatečnějších a tak byli připraveni na onu velikou chvíli, kdy přijde a bude všechny soudit Pán církve, Ježíš Kristus, ...

22. NEDELE PO DUCHU SVATÉM

Přechod ze starého do nového církevního roku bude patrně vždycky určen pokáním, k němuž budou vyzývat eschatologické partie evangelií každého, kdo byl obdarován nejrozmanitějšími dary Ducha svatého ne proto, aby se z nich jen sám těšil, ale aby se právě jimi v církvi a skrze církve ve světě osvědčil a uplatnil. Věrnost Pánu, jehož oslovení je darem milosti Otcovy, není v pasivní a neangažované příslušnosti k církvi, ale právě v horlivé aktivitě a permanentní angažovanosti na díle církve. V tom je skryt růst křesťanovy svědecké osobnosti, její neohrožená a stravující věřivá síla, která nedovolí, aby ta či ona pozice v církvi zůstala neobsazena. Jen tehdy lze mluvit o služebníku dobrém a věrném, který je co soustolovník v jeho království Pánu k radosti. Krédo bez celoživotního přitakání věčným pravdám je naproti tomu zdánlivě nepozorovatelným, ale faktickým bankrotem věřícího obžalovaného a souzeného pro zaviněný úpadek.

Vstup: Iz 62, 2-5

Tužby:

2. Abychom se všichni jako služebníci Páně dobří a věrní v církvi jeho osvědčovali, ...

3. Aby nikdo z nás dary Ducha svatého v sobě nezhášel, ale žil z nich s odpovědností služebníka Ježíše Krista, ...

Epištola: Ř 12, 1-13

Evangelium: Mt 25, 14-30

Obětování: 1 K 12, 4-11

Požehnání: 1 K 12, 28-31

Modlitba:

Prosíme, Hospodine, abys nám byl milostiv nyní, kdy přehlížíme rok, který jsme opět prožili v církvi tvého Syna. On nás povolal, on nás obdaril dary Ducha svého svatého, ale my dobře víme, že to byla svěřenství, která jsme neměli mít k volné dispozici, ale k hospodaření velmi odpovědnému a věrnému. Je-li náš život kvalifikován dnes jako zpronevěra, prosíme o pomoc. Kdybys dnes účtoval s námi s konečnou platností svého verdiktu, byl by to možná konec mnohého z nás. Dopřej nám ve své otcovské blahovůli přejít do nového roku církve s odpouštějící a posilující milostí svého Syna, Ježíše Krista.